

Glunder, glunder... (de rektor) -- Vorige week dinsdag was de KUL er weer klaar voor: de onvermijdelijke uitreiking van de eredoktoraten. Op de foto van links naar rechts: Niklas Luhmann, Rafael Moneo en Michael Peckham. Monsengwo was er niet bij, maar dat kon de sfeer niet bederven. Een indruk op pagina 3. (foto's Steven Van Garsse)

Vergelijking huurcontracten '89-'90 en '91-'92 Kamers 15,2 procent duurder op twee jaar

Uit een recente studie van de huurcontracten uitgevoerd door de Huisvestingsdienst van de KU Leuven blijkt nog maar eens dat de huurprijzen ijzingwekkend stijgen. Bovendien hebben meer en meer studenten een comfortabelere kamer en stijgt het aantal twaalf-maandencontracten.

Dat het slecht gesteld is met de Leuvense kamermarkt is al lang geen geheim meer. De laatste jaren hoort men steeds meer onheilspellende berichten. De prijzen swingen de pan uit, terwijl de kwaliteit van vele kamers -- wat de meubilering betreft -- zinderoger daalt. In een eerste stap om aan deze situatie iets te verhelpen is de Huisvestingsdienst begonnen met een huurcontractenstudie.

Zoekstrategie

Jaarlijks vraagt men bij de inschrijvingen aan de studenten die in Leuven

verbliven een dubbel af te geven van hun huurcontract. Aan deze inzameling wordt steeds veel aandacht besteed zodat deze jaarlijks meer dan 17.000 contracten oplevert. Voor de verwerking van deze huurcontracten wordt echter alleen rekening gehouden met de contracten van kamers op de priveemarkt en niet met universitaire residenties of studio's en huizen op de priveemarkt. Zo komt men jaarlijks aan een kleine tienduizend huurcontracten waarvan elk akademiejaar zo'n twintig procent onderzocht wordt.

Aan de hand van deze studie wil de Huisvestingsdienst de evoluties in de

zoekstrategie van de studenten na gaan om meer greep te krijgen op de kamermarkt en eventuele negatieve tendenzen tegen te gaan. Zo heeft men de huurcontracten van de akademiejaren '89-'90 en '91-'92 vergeleken. Voor elk contract werden gegevens over de huurder (geslacht, nationaliteit), over de woongegelegenheid (wijk, meubelering, sanitair,...) en het contract zelf (onder andere duur van het contract, huurprijs, gebruik van modelcontract) nagegaan. Hieruit komen een aantal opvallende tendenzen naar voor.

Bed

Tussen de Tervuursestraat en de Brusselse en in het zuid-oosten van Leuven (tussen de Naamse- en de Tiensestraat, en in iets mindere mate tussen de Tiensestraat en de Bondgenotenlaan) zitten proportioneel de meeste studenten op kot. Opvallend is dat blijkbaar meer meisjes een kamer huren dan jongens. Dit zou eventueel kunnen betekenen dat de mannelijke studenten, meer dan de vrouwelijke, op een studio, residentie of appartement zitten, aangezien deze laatste niet opgenomen zijn in de steekproef. Bovendien is Heverlee beduidend mannelijker dan het stadscentrum, dat dan weer een grotere populatie meisjes kent. De verklaring hiervoor is hoogst waarschijnlijk te vinden in het feit dat de fakulteiten van de positieve wetenschappen, die traditioneel nog steeds meer mannelijke studenten tellen, zich in Heverlee bevinden en die van humane wetenschappen in het stadscentrum.

Wat de meubelering betreft, valt er een opmerkelijke verschuiving waar te nemen naar minder volledig meubelde kamers. Op drie jaar tijd is dit aantal meer dan verdubbeld: van tien procent in '89-'90 naar tweeëntwintig procent in '91-'92. Ook het aandeel niet meubelde kamers stijgt lichtjes. Iets minder dan driekwart van de kamers blijft normaal meubeld (minstens een bed, tafel, stoel, boekenrek en kast), hoewel hier toch een sterk dalende lijn zichtbaar is.

Blijkbaar gebruiken studenten meer en meer eigen meubelen of worden er minder meubelde kamers aangeboden.

Bijna elke student beschikt over koud stromend water op de kamer terwijl ook warm stromend water opvallend meer op kamer wordt aangeboden. Het stortbad (individueel of gemeenschappelijk) is duidelijk in opmars ten nadele van het ligbad. Algemeen genomen stijgt dus het sanitair comfort.

Ook op andere vlakken wordt meer comfort aangeboden. Globaal gezien neemt de kookgelegenheid toe. Zo stijgt de mogelijkheid om op de kamer zelf te koken (in beperkte mate of volledig). Het merendeel van de studenten kooft echter in een gemeenschappelijke keuken: minder dan vijftientig procent van de koststudenten beschikt niet over een of andere vorm van gemeenschappelijke kookgelegenheid. De manier van verwarmen werd eveneens onderzocht. Kamers met centrale verwarming stijgen opvallend, elektrische verwarming stijgt lichtjes terwijl andere vormen van verwarmen (voornamelijk gas, maar ook olie en kolen) dalen. Ondanks het afnemen van meubelde kamers is er dus toch een tendens waarmeembaar naar meer comfort op kot.

Elf

Naast de gegevens over woongegelegenheid werden tevens de huurcontracten zelf onderzocht. Dit leidde echter tot heel wat minder positieve resultaten. Uit de cijfers blijkt overduidelijk dat de kwaliteit van de huurcontracten sterk achteruit gaat en dit in het nadeel van de huurders. Een verontrustende evolutie is de kwasi verdubbeling op twee jaar tijd van de twaalf-maandencontracten ten nadele van de tien-maandencontracten. Dit heeft natuurlijk een sterke -- maar minder opvallende -- verhoging van de huurprijzen tot gevolg. Vele studenten worden zo immers verplicht twee maanden huur te betalen (de zomermaanden) die ze niet op kot doorbrengen, wat toch zo'n twintig procent prijsstijging per jaar betekent.

Sociale raad en de Huisvestingsdienst zijn dan ook altijd voorstaander geweest van tien-maandencontracten. Hierbij moet dan wel de mogelijkheid blijven bestaan dat studenten die een tweede zitting hebben gratis hun kot kunnen gebruiken. Spijtig genoeg neemt ook deze mogelijkheid af. Minder dan de helft van de huurders heeft recht op kosteloos gebruik van zijn kamer tijdens een eventuele

tweede zitting. De dalende trend is opvallend. Merkwaardig is bovendien de toename van de elf-maandencontracten.

Krisis

Verder werd ook onderzocht in hoeverre het modelcontract van de Huisvestingsdienst wordt gehanteerd. Ook hier merken we een niet erg gelukkige evolutie. Op twee jaar tijd daalde het gebruik van het modelcontract met meer dan tien procent. Meer en meer artikelen worden gewijzigd, in iets mindere mate geschrapt of, wanneer men een afwijkend contract hanteert, gewoon niet vermeld. De niet-modelcontracten zijn duidelijk minder gepreciseerd en niet echt huurder-

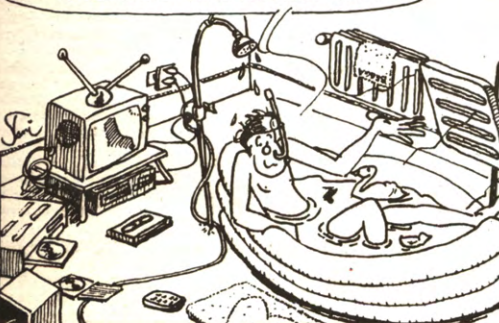
volg op pag. 2



binnenin

Romero	4
Nee, wij zijn u niet vergeten. U heeft wel zes jaar moeten wachten, maar al die tijd hebben we aan u gedacht. Eerlijk. En nu is het zover: een heel huis, het Romerohuis, speciaal voor u -- wie? voor mij?	
Valentijn	7
En eindelijk, de bevrijding. Alle ontboezemingen, die gevangenen zaten in ons verzameldoosje beneden op de Veto, nu losgelaten, gepubliceerd, voor het aanschijn der wereld geworpen -- zo stilletjes en alleen, en wie zal ze opvangen?	
Lichtmis	3
Moneo	4
Vrouwen in Medialand	6
Videoprojecten	6
OoooAaaaV	8
Wahwah (help?)	9
Het Huis	9

ONGELOFLUK HOEVEEL KOMFORT JE KRIJGT VOOR EEN KOT VAN AMPER 10000FR:
 (KLEURENTELEVISIE, ...)
 PRIVÉE ZWEMBAD, ...
 VIDEO MET AFSTANDSBEDIENING, ...
 WARMWATERDOUCHE, ...
 PROGRAMMEERBARE CO-SPELER, ...
 ZONNEPANEEL, ...
 CENTRALE VERWARMING, ...
 HMM... ALLEEN JAMMER DAT HET BED NOG ONTBREEKT.



Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studietoer en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen); die komt overeen met ± 1,5 getikte blz. met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Recht van antwoord

In de Veto van 1/2/93 verscheen onder de titel 'VVS: een politiek klubje?' een vrije tribune van de hand van Patrick Van Waeyenberge. Hij brengt mijn aanstelling als gewetensbezwaaarde bij de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS) in relatie met het in zijn ogen verworden van de VVS tot een onderwiel van de VLD. Hij legt dit verband op basis van de werkzaamheid van mijn broer binnen de VLD.

Ten eerste acht ik mezelf oud en wijs genoeg om zelfstandig te oordelen over al hetgene dat zich binnen de maatschappij afspeelt. Het is dus niet zo dat omdat mijn broer werkzaam is binnen de VLD dat ik dat ook ben en op alle domeinen zijn mening deel.

Ik vind het ronduit beledigend dat Patrick Van Waeyenberge, die mij van haar noch pluin kent, mijn persoonlijkheid in twijfel trekt en mij impliciet beschouwt als een marionet van mijn broer.

Ten tweede staat mijn persoonlijke mening aangaande de dossiers waarover de VVS standpunten inneemt volledig los van mijn functie binnen de VVS. Ik vertegenwoordig geen studenten en heb noch de pretentie noch de ambitie om mij met de inhoudelijke werking van de VVS in te laten. Mijn taak is louter coördinerend en administratief. De werking van de VVS laat me eenvoudig niet toe, zelfs als ik dat zou willen, de VVS in een bepaalde richting te sturen.

Ik vind het dus zielig dat Patrick Van Waeyenberge het feit van mijn tewerkstelling als gewetensbezwaaarde bij de VVS misbruikt in een poging de VVS een partijpolitieke stempel te geven.

Marnix Somers
Gewetensbezwaaarde VVS

Recht van antwoord

In Veto van 1/2 stond een Vrije Tribune van Patrick Van Waeyenberge waarin hij een aantal standpunten naar voor brengt over de studentenverenigingswoordiger in het algemeen en de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS) in het bijzonder. Hij vertrekt vanuit de noodzaak aan een a-partijpolitieke vereniging die alle studenten

ten hoger onderwijs verenigt. Dan stelt hij vast dat er met betrekking tot deze partijpolitieke onafhankelijkheid van VVS tot een aantal jaren geleden een aantal zaken serieus zijn misgelopen omwille van de grote groep Jong-Socialisten in VVS. Tot dan ga ik volgend met Patrick Van Waeyenberge akkoord en is zijn analyse terecht. Maar dan doet hij in het kader van zijn vrije tribune een aantal persoonlijke aanvallen tegen mezelf, verspreid hij een aantal flagrante leugens over de werking van VVS en neemt hij bovendien de kans te baat om het liberalisme en de VLD te bekladden. Dat hij dit laatste doet is zijn goed recht — en daarop wens ik dus niet te reageren (de verkeringen zullen immers uitwijken of hij al dan niet gelijk heeft). Maar aangezien de inhoud van de vrije tribune de verdere uitbouw van de contacten tussen de Vlaamse Universiteitsstudenten (Vlus) en VVS — in een cruciaal moment — ernstig in gevaar zou kunnen brengen, vond ik het noodzakelijk een aantal flagrante onjuistheden recht te zetten.

Ten eerste beweert Patrick Van Waeyenberge dat ik vorig jaar herhaaldelijk op het kabinet van Minister Sauwens zat om overleg te plegen over de door VVS in te nemen standpunten. Ik heb echter slechts één maal een onderhoud gehad met Sauwens (in mei '92) over de maatregelen met betrekking tot de inschrijvingsgelden in het hoger onderwijs en de uitbouw van de sociale voorzieningen in het Hobu. Tijdens dat onderhoud hebben ikzelf en de toenmalige sekretaris namens VVS (en Wim Peeters van Sora als ekstern expert) het standpunt van VVS aangaande deze onderwerpen duidelijk gemaakt. Dezelfde week deden we dit in een onderhoud met een delegatie van de CVP en tijdens die periode hadden we bijna wekelijks een onderhoud met minister Van den Bossche. Een onderhoud met afgevaardigden van de 3 meerderheidspartijen kan men volgens mij toch moeilijk als een uiting van partijpolitieke voorkeur bestempelen. Van het laten bepalen van VVS-standpunten door de VU of welke partij dan ook was en is er dus geen sprake. Dat er contacten waren met onderwijsexperten van het kabinet Sauwens ontken ik niet, maar die waren er tevens — en zijn er nog steeds — met experts van SP, CVP, PVV en Agaleve. Bovendien weet iedereen die aktief is in een (studenten-)

slechts steeg met 6,5 procent. Twintig procent van de kamers is bovendien zelfs duurder dan zeventien duizend frank per maand. Verwonderlijk is dat de huurprijzen voor vrouwen zo'n vijf procent duurder zijn dan die van mannen, hoewel de prijzen wel dichter naar elkaar toe groeien.

De situatie op de Leuvense kamermarkt is dus verre van rooskleurig. Er moeten dringend oplossingen gevonden worden. De studenten pleiten al jaren voor een uitbreiding van de kamermarkt door de universiteit. Alleen door een overaanbod te creëren, dus door kamers bij te bouwen, kan de sociale sektor meer greep krijgen op de huurprijzen én de gehele kamermarkt. Vorig jaar zijn er een aantal stappen in die richting gezet (Zwartzusterscollege, Gezellehuis, Romeroprojekt en Groenveld), hoewel het in aanzienlijke mate ging om het huren van kamers die dan werden verder verhuurd. Op die manier breidt men het kameraanbod echter niet uit. Er komen immers geen kamers bij op de markt, reeds bestaande kamers worden wel goedkoper verder verhuurd. Dit volstaat echter niet om de huidige problemen op te lossen. Vandaar ook het verzet van de studenten — waar echter niet naar geluisterd werd — tegen het huren van kamers in Groenveld.

Els Cornelis

vereniging dat zulke contacten om diverse redenen nuttig zijn. Als tweede punt beweert Patrick Van Waeyenberge dat de politisering dit jaar weer volledig heeft toegeslaan bij VVS. Een eerste reden hiervoor is — volgens Patrick Van Waeyenberge — dat er minstens 3 (misschien vier meer...) van de 6 VVS bestuursleden aktief zijn in de VLD. Dat ikzelf, samen met een ander VVS bestuurslid, aktief zijn in de VLD zal ik zeker niet ontkennen. Of het een probleem is voor de partijpolitieke onafhankelijkheid dat 2 van de 10 (en niet 6) VVS-bestuursleden aktief zijn in een politieke partij hangt af van de houding van de andere bestuursleden. Ik ben er ten stilligste van overtuigd dat dit voor VVS geen enkel probleem vormt. Bovendien beweert Patrick Van Waeyenberge dat ik mijn bekering tot de VLD in functie van VVS-voorzitter bekend maakte. Dit weerleggen is heel eenvoudig door te verwijzen naar mijn brief van 31/10 (14 dagen voor het verzuimingskongres dus) aan de leden van de Algemene Vergadering (AV) van VVS. "Ik ben echter van oordeel dat mijn betrokkenheid bij het Centrum voor Politieke Vernieuwing en de oprichting van een nieuwe politieke partij deontologisch niet te combineren is met het voorzitterschap van VVS. Indien ik voorzitter zou blijven, zou dit het partij-politiek neutrale imago van VVS ernstig schaden. Daarom wil ik — na de mondelinge aankondiging op de AV van 9/10 jongstleden — julle door middel van deze brief officieel mijn ontslag bekendmaken als voorzitter van VVS." Verder bleef ik volgens mij dus ook overbodig. De opmerking van Patrick Van Waeyenberge over onze gewetensbezwaaarde is zo laag bij de grond dat ik er niet wens op te reageren.

Iedereen die de laatste tijd in contact gekomen is met VVS weet dat deze vereniging een volledig neutrale koers vaart, los van gelijk welke politieke partij. Vorig akademiejaar had Patrick Van Waeyenberge — als lid van de AV van VVS — de mogelijkheid om zijn kritiek op eventuele partijpolitieke afhankelijkheid te uiten. Hij heeft dit in tegenstelling tot zijn beweringen nooit gedaan. Ik nodig hem dan ook uit dit te komen doen op onze volgende AV (9/2), beschuldigingen uiten is immers veel eenvoudiger dan bewijzen naar voor te brengen...

Wim Desloovere

Lid nationaal bestuur VLD-jongeren

Onafhankelijkheid

Met deze brief zou ik, als gewezen Vlus-bestuurslid (in 1992) en nauw betrokken bij de toenmalige besprekingen met Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS), enkele zaken recht willen zetten die door auteur Patrick Van Waeyenberge in de Vrije Tribune 'VVS: Een politiek klubje?' gemaakt worden. Ten eerste is het zo dat de toenaderingspogingen tussen de twee studentenkeuzes Vlus en VVS er voor een groot deel gekomen is omdat de

KUB bij haar voorwaardelijke toetreding tot de Vlaamse Universiteitsstudenten (Vlus) — bij monde van Van Waeyenberge — eiste dat er bevestiging over een eventuele toetreding tot VVS gehouden zouden worden, iets wat op dat moment zeker vanuit de andere Vlus-leden niet vanzelfsprekend was. Dat de auteur dan nu deze toenadering kennelijk plots graag op een lager pitje zou krijgen, terwijl hij bovendien zowel VVS- als Vlus-vertegenwoordiger was, komt mij wel zeer ongeloofwaardig over.

Bovendien is zijn opmerking over politieke onafhankelijkheid overbodig, omdat dezelfde eisen reeds werden gesteld bij de oprichting van Vlus, en opnieuw toen Loko dit jaar in een OAV besloot akkoord te gaan met een eventuele maar streng voorwaardelijke toetreding tot VVS (een projekt dat later niet doorging omwille van de 'kennelijke' eis tot unanimiteit binnen Vlus). De vraag is trouwens nooit geweest of VVS perfect was (antwoord: nee), maar wel of er voor ons voldoende tekenen waren om ervan uit te gaan dat nieuwe toetreders (zoals de Vlus) voldoende vernieuwende invloed zouden kunnen uitoefenen om het tij definitief te doen keren.

Wanneer we het over de 'bezoeken aan Sauwens' hebben (op één daarvan was ik met medeweten van Sociale Raad en de Vlus aanwezig) deze hadden tot doel om de wil van de politieke partijen te testen om dit jaar (eindelijk) een indikatieve van de studiebeurzen goed te keuren — een debat dat nu eenmaal in de Vlaamse Raad beslecht wordt. Overigens gebeurde hetzelfde bij CVP, SP, toenog-PVV en Agaleve. Daarnaast is het ook ironisch om te zien dat beide keuhanen van vorig jaar, de gewezen (on)politieke? Vlus-voorzitter als de gewezen VVS-voorzitter nu 'broederlijk' naast elkaar zitten in het pas-verkozen politiek bureau van de VLD-jongeren. Om maar te zeggen dat niemand heilig is.

En nu we toch bij de politieke interesses zijn aanbeland, 'studentenverenigingswoordiger' Patrick Van Waeyenberge weet op een bijzonder listige en ronduit geniale manier te verbergen dat hijzelf in hetzelfde bedje ziek is, en dat hij (nog steeds) bijzonder aktief is in het bestuur van de Volksunie-jongeren. Met die informatie krijgt geciteerde Vrije Tribune een geheel nieuw tintje, namelijk dat van de zoveelste (begrijpelijke maar daarom niet minder afkeurenwaardige) politieke heksenjacht van nog-steeds-VU'ers tegen eks-VU'ers.

Overloper is ook voor mij een bijzonder kwalijke zaak, en ik onderschrijf volledig de hiertegen ingebrachte bezwaren. Het soort hetzeten-allen-prijze tegen de 'verraders' (of 'misliden') dat de laatste maanden tot het belangrijkste VU-agendapunt schijnt te zijn verheven, vindt echter in mijn ogen weinig genade. Vooral wanneer men — zoals Van Waeyenberge — Vrije Tribunes in studentenbladen en zijn functie als studentenvertegenwoordiger lijkt te moeten misbruiken voor dit soort afrekeningen. Dat men met dit soort akties

ondermeer de door iedereen langverhoopte totstandkoming van een eendrachtige Vlaamse studentenoverkoepeling in gevaar brengt, is voor hen kennelijk een aanvaardbaar, politieke prijs.

Wim Peeters
gewezen Vlus-bestuurslid
gewezen Loko-afgevaardigde

Verdraagzaam

Graag wilden wij, de Sociale Werkgroep van VTK, het één en ander rechtzetten bij het artikel over de 'Dag voor Verdraagzaamheid' in vorige Veto.

Door de auteurs daarvan — Karel De Weerd en Els Grommen — wordt de indruk gewekt dat wij niet de minste moeite gedaan hebben om een uur rond verdraagzaamheid op te vullen.

Spijtig dat zij zoiets kunnen publiceren in Veto (gedrukt op 9.000 exemplaren) zonder de achtergrond van 'de leegte' te schetsen. Nochtans hadden wij de Studenten tegen Racisme (Ster) uitgebreid op de hoogte gebracht; er werd door ons aanvankelijk een les in Colombiaanse boerendans (Cumbia) voorzien. De ligger belde echter op het laatste nippertje af. Aangezien onze mensen hetzij op 27/1 zelf een eksamen hadden, hetzij tot de dag ervoor nog op reisweek waren, hadden wij noch de tijd, noch het volk om voor een vervangingsactiviteit te zorgen.

Wij hopen dat met deze reaktie de slechte indruk die men weer eens van VTK kreeg gerelativeerd wordt. Rest ons nog de zanger van Ekonomika en de gitarist van Politika te bedanken voor het welwillend invullen van het vrijgekomen uur en de burgies voor hun talrijke opkomst op het eind van de dag.

Koen Dierckx en Els Vanthoumout
namens de
sociale werkgroep
van VTK

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
☎ 016/22.44.38
Fax 016/22.04.66

Kolofon

Jaargang 19
nr. 19
8 februari 1993

Ver. uitg. Ria Vandermaesen
's Meiersstraat 5, Leuven
Hoofdrektactie:
Steven Van Garsse
Redaktiesekretaris:
Ria Vandermaesen
Redaktie: Karel De Pooter,
Karel De Weerd, Serge Franchoo,
Patrick Staudt, Pieter Vandekerckhove
Doka: Karel De Weerd, Dieter Telemans, Rob Stevens
Tekeningen: Nix en Stani
Layout en vormgeving: Els Cornelis, Serge Franchoo, Kris Jacobs, Stef Jansen, Els Grommen, Hans Vandenaabeele, Ria Vandermaesen, Joris Van Garsse, Steven 'amateurkiekie' Van Garsse
Medewerkers: Els Cornelis, Bart D'haene, Filip De Keukeleere, Els Grommen, Stef Jansen, Jeroen Overstyns, Johan Rooms, Els Van Achter, Maud Vermeire, Stef 'het is geen echt leer' Wauters

Eindredaktie:
Kris Jacobs en Ria Vandermaesen

Zetwerk en publiciteit
Alfasset Leuven (22.04.66)
Drukkerij Rotatyp Brussel
Oplage 9000 eksemplaren
ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250 fr.; niet-studenten: 350 fr.; buitenland 600 fr.; steun vanaf 1000 fr.; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas ten laatste vrijdag voor verschijnen om 18.00 uur op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 15.00u

Huren

vervolg van pag. 1

vriendelijk. Alle trends zijn dalend. Zo is de mogelijkheid om het kontrakt te verbreken of op te zeggen, bijvoorbeeld in geval van ziekte, overlijden of huwelijk, sterk in verdrinking. Ook bemiddeling door de Huisvestingsdienst blijft minder behouden. De mogelijkheid tot een soepele oplossing in geval van onenigheid verdwijnt op die manier aanzienlijk.

Stijging

Nog meer alarmerend is de evolutie wat betreft de huurprijzen. Deze vliegen pijlsnel de hoogte in. De verschuiving in de prijzentaar is overduidelijk. Waar in 1989-1990 nog tweederde van de kamers op de priveemarkt goedkoper waren dan vijftien duizend frank, is dit in 1990-1991 nog maar één derde en vorig jaar slechts een kwart. De gemiddelde kamerprijs op de priveemarkt bedroeg drie jaar geleden 5.115 frank, twee jaar geleden was dit reeds 5.524 frank en vorig jaar 5.893. Dit betekent een stijging van 15,2 procent op twee jaar tijd, terwijl in diezelfde periode de indeks



Betere douches

(foto Karel De Weerd)

Het wonder van de onzichtbare man

Vorige week dinsdag, op Lichtmis, vierde de KU Leuven haar patroonsfeest. Naar jaarlijks gebruik werden ook de eredoktoraten uitgereikt. De meest bekende gegadigde, monseigneur Monsengwo, was evenwel afwezig. Het meest opmerkelijke feit was ongetwijfeld het pleidooi van rektor Dillemans voor een interventie in Zaïre.

Het hele gebeuren begon zoals elk jaar met de nogal karnavaleske stoet — bazuïngeschal en mutsen inkluis — die de togati van de Universiteitshallen naar de Sint-Pieterskerk bracht. Zoals op het BRITN-nieuws van halfelf maandagavond gemeld, bleek Monseigneur Monsengwo, een van de vier voorgedragen eredoktoren, inderdaad afwezig te zijn, hoewel er tot op het laatste moment twijfels over waren. De toestand in Zaïre was te erg om het land te verlaten. Gedurende de eucharistieviering, die Monsengwo aanvankelijk mee had moeten opdragen, werd trouwens voortdurend verwezen naar de gebeurtenissen in Zaïre. In de homilie werd gepleit voor meer democratie en een rechtsstaat die rekening houdt met de nationale bevolking. Er werd duidelijk standpunt ingenomen toen men zich plots het zinnen" hebben zij dan geen recht op humanitaire hulp?" liet ontvallen.

Van de Sint-Pieterskerk vertrok de stoet opnieuw, maar werd voor de Hallen opgewacht door een vijftiental KVH'ers. Dergelijke manifestaties beginnen ook deel uit te maken van de Lichtmistraditie, zelfs al heeft hun actie niet in de verste verte te maken met bijvoorbeeld de uitreiking van de eredoktoraten: de KVH'ers hielden de straat geblokkeerd en deelden pamfletten uit over het Sint-Michielsakkoord van de regering. Daarin verwerpen zij de "voorstellen tot vervolging van de federale staatsstructuren" zolang die niet aangepast werden tot nog radikaler standpunten en trokken op die manier duidelijk de kaart van het separatisme.

Briljant

De eigenlijke academische zitting met de uitreiking van de eredoktoraten vond plaats in de Pieter De Someraula. Onder de belangrijkste aanwezige personaliteiten bevonden zich Frank Swaelen, voorzitter van de senaat, Luc Van den Brande minister-president van de Vlaamse regering, Louis Vanvelthoven voorzitter van de Vlaamse Raad, en kardinaal Danneels. Opvallend afwezigen waren minister van Binnenlandse Zaken — en Leuvenaar — Louis Tobback en Vlaams minister van Onderwijs Luc Van den Bossche.

De openingstoespraak van rektor Dillemans haakte onmiddellijk in op de afwezigheid van Monsengwo. Hij werd, als katholiek bisschop, geprezen voor zijn "heldhaftig verzet" in de

"strijd tegen de nietsontziende diktatuur" van Mobutu. Dillemans schrok er dan ook niet voor terug om expliciet stelling te nemen voor een interventie in Zaïre. Hij verwees daarvoor naar de tussenkomst in Somalië, de nieuwjaarsrede van koning Boudewijn die pleitte voor een ingrijpen in het voormalige Joegoslavië en liet ook de naam vallen van landen als Liberia en Columbia. Het is overigens niet de eerste keer dat rektor Dillemans op een gelegenheid als deze een scherp politiek standpunt inneemt en op die manier ook zijn zegje doet over het beleid in ons land. Er werd daarna nog één minuut stilte in acht genomen voor de recente slachtoffers in Zaïre.

Konservatief

De vier eredoktoren werden een voor een gerenommeerd als "personaliteiten die als model dienen voor de buitenwereld, de universiteit en voorbeelden van ideale die onze gemeenschap bezielen". Achtereenvolgens waren dat de conservatieve socioloog Luhmann, Moneo, een van de belangrijkste vertegenwoordigers van de hedendaagse Spaanse architectuur, en Peckham, de eerste directeur van de Britse, National Health Service. Monsengwo kreeg als laatste zijn bul "in absentia", zoals de rektor dat zo mooi kan zeggen.

De laudatio voor Luhmann werd uitgesproken door professor Verhoeven van het departement sociologie en concentreerde zich op de abstracte alomvattende systeemtheorie van de Duitse socioloog versus "de huidige post-modernistische afkeer voor universaliteit". Luhmann zelf beantwoordde dit — in het Duits — met een nogal academisch woedenspel met weinig relevantie.

Professor Smets van het departement architectuur stelde Moneo voor en brak een lans voor architectuur als zelfstandige discipline. Het ontwerpen van gebouwen is immers niet louter de "briljante expressie van een idee, maar het doel is uiteindelijk gereïtiseerd te worden". Het pure plezier dus om iets "tot stand te brengen in een tijlloze ruimte". Moneo beperkte zich tot een eenvoudig dankwoord.

Implicaties

Het eredoktoraat voor Peckham werd ingeleid door professor Van der Schueren van de faculteit genees-



(foto Steven Van Garsse)

kunde. Peckham, gaf een geestige uiteenzetting waarin hij zich toespitste op de huidige wetenschappelijke revolutie. Daaruit voortvloeiend stelde hij de tegenstelling vast tussen enerzijds de patiënt, die als individu een hoog-technologische en dure medische behandeling verkiest, tegenover anderzijds de verantwoordelijkheid van de geneesheer, die veel meer moet jiveren naar een verbetering van de algemene kwaliteit van het leven in de gemeenschap. Hij legde zo ook de band met de etische implicaties van wetenschap.

Geweldloos

Tenslotte kwam men dan aan de laudatio voor Monsengwo, die uitgesproken werd door vice-rektor Van den Bergh. Hij baseerde zich hierbij op de oprichtingsverklaring van de KU Leuven zoals die twee jaar geleden gecompileerd werd. Daarin komt de dialoog tussen geloof en wetenschap en

tussen Kerk en wereld aan bod. Die dubbele verhouding komt ook naar voor in het werk en de activiteiten van Monsengwo, namelijk zijn bedrijvigheid als eksegeet en funktie als bisschop van Kisangani, en daartegenover zijn engagement in de Zaïrese politiek en zijn streven voor de waardigheid van eenieder. Van den Bergh benadrukte vooral het geweldloze karakter van het verzet van de Afrikaanse Kerk tegen Mobutu en stelde dat dit de enig mogelijke weg was. Na de toespraak werd het wel even grotesk toen de bul en het eredoktoraatdiploma op de lege stoel tussen de andere eredoktoren werden gelegd en iedereen applaudisseerde terwijl de fotografen stonden te drummen om een foto van dit wel erg symbolische feit.

Serge Franchoo
Steven Van Garsse

Sociale verdediging, een alternatief voor militaire oplossingen?

Vrijdagmorgen 5 februari om 9.20 u werd Peter Lombaert vrijgelaten uit de gevangenis van Sint-Gillis, na 18 dagen gevangenis. Bij zijn vrijlating verwonderde Lombaert zich erover dat in het 'demokratische' België mensen opgelost worden omdat zij hun land op een niet-militaire wijze willen verdedigen. Dinsdag 9 februari zal Hugo Van Dienderen de Kamercommissie van Defensie hierover interpelleren.

Lombaert was gewetensbezwaarde, maar na twaalf maanden eiste hij een opleiding sociale verdediging naar analogie van de miliciens die een militaire opleiding krijgen. Sociale verdediging is een vorm van geweldloze maar zeer actieve verdediging, waar via geweldloze technieken de bevolking manieren worden aangeleerd om zich in tijden van crisissen toch weerbaar op te stellen. De actiegroep 'Gerold!', waar Lombaert deel van uitmaakt, vraagt aan de Belgische overheid dat er concrete middelen ter beschikking worden gesteld om sociale verdediging als alternatief voor de levensbedreigende militaire verdediging uit te bouwen. In een schriftelijke verklaring

naar aanleiding van zijn vrijlating, uit Lombaert zijn verbaazing over het feit dat hij veroordeeld werd op de dag dat de regering leger- en burgerdienst heeft afgeschaft: "Konsekvent een ideaal volgen dat niemand kwaad berokkent, levert nog altijd celstraf op. Maar ja, het zijn nu niet niet onze politiekiers die konsekvent een ideaal betrachten. Wie ging er ook alweer op de sporen gaan liggen? Wie stapte ooit mee op in vredesbetogingen? Hij die weigerde ook maar één serieus gesprek aan te gaan over een democratisch geweldloos alternatief voor het leger."

'Gerold!' roept iedereen op om dinsdag 9 februari om 10.30 u aanwezig te zijn op de Kamercommissie van Defensie. Hugo Van Dienderen (Agalev) zal daar interpelleren over sociale verdediging. Het zal meteen de eerste keer zijn dat er in het Belgisch parlement over sociale verdediging gediscussieerd wordt. 'Gerold!' wil van de gelegenheid gebruik maken om een breed maatschappelijk debat aan te zwengelen rond het soort verdediging dat wij als gemeenschap willen aangaan. (pvdK)

Konservatief

De uitreiking van doktoren honores causa door universitaire instellingen is een internationaal gevestigde traditie geworden. Aan de KU Leuven gebeurt dit jaarlijks ter gelegenheid van het patroonsfeest op 2 februari. Voor de niet-akademische publieke opinie gaat het hier om een karnavaleske stutje folklore; het lijkt er inderdaad op dat de toga's, de hoofddeksels en de Latijnse termen van onder het stof gehaald worden voor een haast middeleeuwse ritueel.

Officieel is deze plechtigheid een gebaar waarmee de universiteit haar erkenning en waardering wil uitdrukken voor bepaalde wetenschappelijke en/of meer algemeen-maatschappelijke prestaties. Met de toekenning van een eredoktoraat doet de KU Leuven als het ware een deelje van haar prestigieuze erbijwaardigheid afstralen op de gelauwerden. Het is duidelijk dat dit slechts een deel van de waarheid is: de echte betekenis van de eredoktoraten bevindt zich vooral op andere vlakken.

Vooreerst kan de KU Leuven door de toekenning van een eredoktoraat stelling nemen in een aktueel debat. In principe kan het hier gaan om een steunbetuiging op het even welk maatschappelijk vlak. Zo kiest de KU Leuven dit jaar, met de huldiging van Laurent Monsengwo, de kant van de Nationale Konferentie in de Zaïrese kwestie. Dat dit rijkelijk laat gebeurt lijkt wel eigen aan de academische traditie. Om maar een voorbeeld te noemen: in 1980 was de progressieve Salvadoraanse bisschop Romero een van de laureaten. Je kan je afvragen in hoeverre de KU Leuven pakweg tien jaar teoreet bereid geweest was een dergelijke figuur te onderscheiden. Nochtans was de situatie in El Salvador er toen evenzeer een van onrecht en onderdrukking. Het is trouwens opvallend dat de laureaten in 'algemeen-maatschappelijke' kwesties al heel vaak geestelijken geweest zijn: Monsengwo nu, Schillebeeckx, Romero en Malula vroeger al. Blijkbaar neemt de KU Leuven vooral standpunten in als kristelijke instelling.

Dergelijke expliciete stellingnames behoren eerder tot de zeldzaamheden. Dat neemt niet weg dat elk uitgereikt eredoktoraat, van welke aard ook, hoe dan ook een impliciete stellingname inhoudt. Zonder dat men doktoren honores causa openlijk als zodanig definieert houdt de toekenning ervan (bedoeld of onbedoeld) steeds een weerspiegeling in van de heersende verhoudingen in de academische wereld en erbuiten. Onder de laureaten zal men nooit wetenschappers vinden die op dat moment revolutionair vernieuwend werk verrichten. Dat soort wetenschappelijk (en ook algemeen-maatschappelijk) werk wordt immers op dat ogenblik meestal niet erkend als belangwekkend of zelfs maar wetenschappelijk. Briljante wetenschappers zijn vaak juist bezig met dingen die in de academische wereld nog niet als 'wetenschap' aanvaard worden. Zo komt het dat eredoktoren over het algemeen toegekend worden aan algemeen erkende, zeg maar geanoniseerde geleerden, wiens toch al belangrijk verklaarde werk nu voorzien wordt van een haast sakraal aureool. Op deze manier is de toekenning van de eredoktoraten een universitaire nevenactiviteit die conservatief werkt.

Vraag is in hoeverre dit te rijmen valt met de rol van grensverleggend en kritisch denkkentrum die een unief zichzelf toedicht. Toch heeft de KU Leuven er alle belang bij de jaarlijks weerkerende plechtigheid in stand te houden. Naast de ruime belangstelling van de nationale pers, de politieke elite en de bedrijfswereld, garandeert de uitreiking van een eredoktoraat tevens contacten met andere universitaire instellingen in binnen- en buitenland. De belangrijkste laureaat van de eredoktoraten is dus elk jaar al lang op voorhand bekend: de KU Leuven zelf.



Ongelooflijk maar waar!!
Onze vluchten H/T:
LONDON
CAIRO
NEW YORK
RIO
SYDNEY/MELBOURNE
BANGKOK

v.a.: 4.250,-
v.a.: 11.720,-
v.a.: 11.670,-
v.a.: 28.500,-
v.a.: 36.370,-
v.a.: 23.980,-

INLICHTINGEN:

Tiensestraat 89 3000 LEUVEN 016/29 01 50

Studenten nemen intrek in Romerohuis

“Integratieproject KUL uniek in Europa”

Dinsdag 26 en woensdag 27 januari konden drie ‘omkaderingsgroepen’, een vijftiental studenten die elk een gehandicapte student begeleiden, hun intrek nemen in het Romerohuis in de Blijde-Inkomststraat en dit zes jaar na de eerste plannen. Deze universitaire residentie werd speciaal aangepast voor gehandicapte studenten en kon een week vroeger ‘ingehuldigd’ worden dan verwacht.

Een van de beziels voor een verbetering van faciliteiten en een echte integratie van gehandicapte studenten aan de KU Leuven is Myriam Van Acker. Binnen de Dienst voor Studietoelagen houdt Van Acker zich bezig met de begeleiding van gehandicapte studenten. Daartoe werd in 1971 een Werkgroep Gehandicapte Studenten (WGS) opgericht, “geen vereniging voor gehandicapten, maar wel een dienstverlenend centrum met een integratiebevorderende bedoeling.”

Dit laatste is belangrijk in de discussie over gehandicapten en maatschappij in het algemeen en gehandicapten en universiteit in het bijzonder. Volgens de werkgroep is de beste manier van integratie te werken met ‘omkaderingsgroepen’. In het geval van de Unief gaat het dan om een groep studenten die één gehandicapte student begeleidt. De verhouding die gehanteerd wordt is (maximum) 15 studenten voor 1 gehandicapte student.

Deze visie staat haaks tegenover visies die vaak in het buitenland heersen: zo worden gehandicapten in Duitsland vaak allemaal in eenzelfde residentie gehuisvest en in Engeland bestaat dan weer het systeem van

vrijwilligers-niet-studenten die instaan voor de begeleiding van de gehandicapte studenten. “Op een kongres in Bordeaux over gehandicaptenintegratie en universiteit bleek het werken met omkaderingsgroepen uniek te zijn. Niemand geloofde daar dat zo iets kon werken”, zegt een van de meisjes van een omkaderingsgroep.

Schakelaars

Voor dergelijke zaken moet niet alleen een gemotiveerde groep gevonden worden, ook moeten er uiteraard specifieke faciliteiten uitgewerkt worden die de toegankelijkheid van gebouwen garanderen. Een van de traditionele plaatsen waar reeds gehandicapten in omkaderingsgroepen werden gehuisvest, was het Van Dale-kollege. Maar daar waren niet alle plaatsen toegankelijk: “het grootste probleem was dat er trapjes waren om naar mijn kamer te gaan, dus moest ik telkens beroep doen op een student, iets wat mijn mobiliteit serieus bemoeilijkt”, zegt Stefaan, rolstoelstudent uit eerste kan politieke en sociale wetenschappen. Inventieve studenten hadden wel een plank gelegd



De bowlingbaan

(foto Dieter Telemans)

maar niet elke rolstoelpatiënt heeft de kracht om zich daarop te trekken.

Het meisjescentrum, een tweede plaats waar gehandicapte studenten gehuisvest waren, was dan weer ver verwijderd van de meeste fakulteiten en is in principe alleen bedoeld voor eerstejaarsstudenten. In een nota van de WGS van september '87 werden de criteria opgesomd voor een goed aangepast huis. Het is een absolute vereiste dat het gebouw volledig toegankelijk is voor gehandicapten. Dat wil zeggen brede toegangsdeuren, geen nivoverschillen, wel liften, aangepast sanitair, aangepaste werktafels in de keukens, schakelaars op de juiste hoogte en voldoende draairuimte in de kamers.

Akkommodatie

Een ander belangrijk principe is dat men werkt met wooneenheden, “een zodanige spreiding van de kamers

rondom living, keuken en sanitair dat een ‘leefgroep’ van ongeveer 15 studenten kan gevormd worden. Per wooneenheid zouden twee volledige aangepaste kamers opgenomen worden, waarin het mogelijk is, hetzij een zwaar fysisch gehandicapte student te huisvesten die veel begeleiders nodig heeft, plus een student die minder hulp nodig heeft, hetzij twee minder hulp-vragende studenten”.

In dit kader situeert zich de zeer prangende vraag die de WGS al in 1986 richtte aan de academische overheid om een speciaal aangepaste wooneenheid te voorzien aan de KU Leuven voor zwaar motorisch gehandicapten. Al gauw wordt het huis in de Blijde Inkomststraat 32 naar voor geschoven met mogelijkheids tot ‘inbreiding’ naar het huis nummer 30: “gezien de centrale ligging tegenover een groot aantal fakulteiten in de geesteswetenschappen is dit een goed voorstel. Voor de gehandicapte studenten moet er immers

ook rekening gehouden worden met de verplaatsing van en naar de lessen”, zo staat nog in de brief te lezen.

Mei 1992 was het dan zover. Heel het pond aan de Blijde Inkomststraat 30-32 wordt met de grond gelijk gemaakt, om in een blitz-tempo een nieuw gebouw neer te poten: het Romerohuis. Hoofdsponsor is Petrofina en er wordt serieus wat geld tegenaan gesmeten. De plannen voorzagen dat het ten vroegste in oktober 1992 klaar zou zijn.

Klinken

Nu, februari '93, zitten er al drie omkaderingsgroepen, verdeeld over drie verdiepingen: een uit het Van Dale-kollege, een uit het Meisjescentrum en een uit de Sedes. De studenten, die zowat uit alle studierichtingen komen, wisten dat ze begin februari zouden kunnen verhuizen naar de nieuwbouw en ze zijn nu al behoorlijk geakklimatiseerd. We gingen een kijkje nemen op de vierde verdieping waar de groep uit het Van Dale-kollege hun kamers hebben.

Op het eerste zicht valt er niet zoveel te merken van de aangepaste akkommodatie. Wel bevinden alle klinken zich ongeveer een meter lager dan normaal, zijn alle kamers en woonruimtes ekstra ruim en zijn er diverse oproepsystemen geïnstalleerd op alle kamers zodat de gehandicapte student altijd een andere student kan oproepen. De verdiepingen hebben elk veertien relatief kleine kamers, die op dit moment bewoond worden door studenten van de omkaderingsgroep maar die altijd door gehandicapte studenten ingenomen kunnen worden, tenminste als ze niet in een rolstoel zitten, daarvoor is de kamer te klein. Elke verdieping heeft ook een heel grote gemeenschappelijke ruimte (aaneks aangepaste keukens) en een ruime kamer voor een rolstoelstudent.

Bewegen

Of de studenten niet liever op een ècht kot zouden zitten? “Het is hier inderdaad erg clean maar we zijn hier heel tevreden. We hebben alles wat we nodig hebben. Natuurlijk was het vroeger op het Van Dale kollege ook wel leuk, daar waren bijvoorbeeld grotere kamers, maar hier is het voor Stefaan in ieder geval een stuk makkelijker doordat alles toegankelijk is. De directie laat ons nogal vrij en, naar het schijnt, zouden we zelf het huisreglement mogen opstellen voor volgend jaar”, zegt een van de meisjes van de omkaderingsgroep.

Voor de gehandicapte studenten blijft het echter nog altijd moeilijk om zich binnen de universitaire gebouwen te bewegen. “Vooral in de leslokalen als AV en in Supercity waar we ook les hebben, kan ik niet binnen zonder hulp van anderen en dat is natuurlijk vrij vervelend. Ik moet altijd beroep doen op medestudenten”, aldus nog Stefaan.

Steven Van Garsse

Een eredoktoraat voor de Spaanse architect Moneo

“Een definitieve erkenning voor de architecten”

“Monsengwo als eredoktor is een eerder voor de hand liggend keuze, een eredoktoraat voor Rafàel Moneo is echter uitzonderlijk. Deze architect is immers relatief onbekend omwille van zijn bescheidenheid en eenvoud.” Met deze woorden introduceerde professor Smets van het departement architectuur de Spaanse architect Moneo tijdens diens lezing ‘Reflecting on Architecture’, een dag voor hij zijn eredoktoraat mocht in ontvangst nemen.

Moneo is de eerste architect die een eredoktoraat van de KU Leuven kreeg. Professor Smets, de promotor van Moneo, stelde daarbij dat deze uitreiking een dubbele betekenis heeft. Enerzijds is het een erkenning van de architectuur als wetenschappelijke discipline. Anderzijds is de figuur van Moneo binnen de architectuur van belang omwille van zijn interesse en gerichtheid op zowel de theorie als de praktijk van de architectuur. Deze integratie maakt dat de Spaanse architect ook op onderwijsg gebied interessant is. In ‘Contemporary Architects’ lezen we dan ook dat Moneo “als architect en als leraar één van de belangrijkste en meest dynamische figuren in de Spaanse architectuur is”.

Rafàel Moneo werd geboren in het Spaanse Tuleida op 9 mei 1937. Na zijn humaniora volgt de jonge Moneo een opleiding architectuur, die hij voltooide in 1961. Vervolgens trekt hij voor een jaar naar Denemarken. Bij zijn terugkomst in Spanje gaat het Moneo duidelijk voor de wind. Van 1963 tot 1965 is hij assistent aan de universiteit van Rome. Vervolgens is hij assistent-professor aan de ‘Escuela de Arquitectura’ in Madrid en professor in Barcelona. Moneo doet bovendien als gastprofessor de universiteiten van Harvard, Princeton en Lausanne aan en geeft lezingen aan architecten in

onder meer Zürich, Brussel, Rome, Venetië en Londen. Tenslotte is Moneo uitgever van het architectentijdschrift ‘Arquitectura Bis’ en mede-oprichter van de tijdschriften ‘Oppositions’ en ‘Lotus’.

Proporties

Een belangrijk gegeven bij Moneo is — naast zijn reeds vernoemde aandacht voor theorie, praktijk en onderwijs en zijn interesse voor de materialen waaruit zijn bouwwerken bestaan — de relatie van zijn gebouwen met de omgeving. Moneo zelf stelt dat hij door middel van zijn bouwwerken ofwel zich afzet tegen de omgeving wanneer hij deze lelijk vindt en met zijn gebouwen een agressie hiertegen wil uitdrukken, ofwel er mee in harmonie treedt, wanneer de omgeving hem daartoe inspireert.

Een bekende illustratie van de relatie gebouw-omgeving biedt het bankgebouw ‘Bankinter’ in Madrid dat in 1975 voltooid werd. Voor het bankgebouw staat een klein, delikaat, achtentiende eeuwse paleisje, eigenlijk een grote villa. Alhoewel de uitgebouwde villa eerst met slopen bedreigd werd, krijgt ze na het ontwerp en het optekenen van de Bankinter een prominente plaats. De Bankinter is immers een rood bakstenen gebouw met een

vlakke gevel dat een helroede achtergrond vormt bij het paleisje en het op die manier alle aandacht en ‘respect’ geeft die het verdient. Moneo zelf omschrijft het als “my idea of true architecture” omwille van het perfect inpassen van het gebouw in de omgeving. De nadruk wordt gelegd op de proporties van de verschillende gebouwen (het kleine paleis tegen het grote bankgebouw) en de gebruikte materialen (de rode bakstenen tegenover onder meer het witte pleisterwerk).

Moneo legt een grote belangstelling aan de dag voor publieke gebouwen. Hij stelt dat architectuur op dit ogenblik vaak de band met de samenleving verloren heeft en een private aangelegenheid geworden is. De architectuur van Moneo heeft nochtans een duidelijke band met de samenleving, alhoewel Moneo niet altijd even duidelijk rekening houdt met bijvoorbeeld de concrete bruikbaarheid door mensen. Moneo heeft een behoorlijke lijst openbare gebouwen op zijn naam, onder meer het Museum voor Romeinse Kunst in Mérida, het station Atocha in Madrid en de luchthaven van Sevilla. Een aantal van Moneo's gebouwen zijn er ook gekomen omdat hij met zijn ontwerp een wedstrijd won. Dat is bijvoorbeeld het geval met het museum voor moderne kunst in Stockholm. Het ontwerp voor het Olympisch stadion in Barcelona werd dan weer niet uitgekoken.

Het Museum voor Romeinse Kunst dat in 1985 voltooid werd, is een integratie van moderne en oude kunst. De oude beeldhouwwerken die er tentoongesteld worden, worden omgeven door bogen en zuilen. Het museum op zich roept, zonder een imitatie te zijn, herinneringen op aan de Romeinse kunst, onder meer door de manier van inplanting in de omge-

ving. De herstructurering van het station Atocha in Madrid is waarschijnlijk een van de bekendste werken van Moneo. De bedoeling van de herstructurering was het bus-, metro- en de twee treinstations met elkaar te verbinden. De aandacht van de reizigers wordt vooral getrokken door de hal waar de snelreinen aankomen: de betonnen pilaren die er hoog oprijzen roepen onmiskenbaar het beeld van palmbomen op, wat de arriverende buitenlandse reizigers direct in Spaanse stemming brengt.

Tekeningen

Een van de stokpaardjes van Moneo, wat trouwens duidelijk op de lezing naar voor kwam, was zijn ‘afkeer’ van zogenaamd utopische architectuur. Moneo zet zich af tegen architecten die enkel achter hun tekentafel blijven zitten en “prophets of utopian dreams” worden. Een echte architect tekent een gebouw dat in de realiteit geënt is, hij moet zich bovendien evenzeer bezig houden met de materialen waaruit dat gebouw moet opgetrokken worden, als met de omgeving waarin dat gebouw geplaatst wordt.

Het feit dat bepaalde architecten zich uit de realiteit terugtrekken wordt volgens Moneo veroorzaakt doordat op dit ogenblik architecten niet meer de vooraanstaande plaats bekleden die zij in het verleden wel hadden. De massacomunicatie heeft volgens Moneo de betekenis van de architectuur op de achtergrond gedrongen als drager van symbolische communicatie. “Ook al houden sommige van deze architecten zich niet direct met de realiteit bezig, ze houden zich in elk geval met een toekomstige wereld bezig, hoe utopisch ook”. Deze manier van werken heeft in de ogen van Moneo prachtige tekeningen en ontwerpen opgeleverd. Er zitten bovendien meestal knappe intenties achter “maar volgens mij kan je deze inspanningen bezwaarlijk typisch architectuur omschrijven — wat niet betekent dat deze mensen geen architecten zijn”, aldus het resolute standpunt van Moneo.

Ria Vandermaesen

11 maart wordt het Romerohuis officieel geopend.

Win een droomcruise met de Titanic

Raak het Noorden niet kwijt

Student Aid mag dan pas haar zevende verjaardag vieren, toch slaagden de initiatiefnemers erin de aktie te doen uitgroeien tot een klassieker. Van het begin omstreken, maakte de organisatie een langzame evolutie door, waarbij, zo lijkt het toch, dit jaar het roer voorgoed omgegooid werd.

In december '86 startte een groep studenten die zich engageerden binnen Vredeseilanden met een nieuwe Derde Wereld-aktie: Student Aid. Voor de naam vond men natuurlijk inspiratie bij de happenings van *UG-eredoktor* Bob Geldof. Student Aid groeide op een paar jaar uit tot een ware studentenklassieker. Officieel mikten de organisatoren, naast een zo groot mogelijke geldinzameling, ook op sensibilisering en informatie.

Konkreet kwam daar weinig van terecht. Student Aid bleef telkens weer steken in banale massa-happenings, liefst dan nog met bekende Vlamingen als publiekstrekkers. Toppunt van deze hypercommerciële aanpak, zo geeft de organisatie nu zelf toe, was de walgelijke wereldrekdorpoging 'bierketting'. De opbrengst van allerlei — weliswaar ook meer informatieve — activiteiten werd telkens aan een project van een niet-gouvernementele organisatie (NGO) in het Zuiden geschonken.

Allemaal

Na twee jaar was het tijd voor verandering binnen de Student Aid-werking. Kritiek van buitenaf was daar niet vreemd aan. Langzamerhand wilde men een andere weg inslaan: medelijden nuide baan voor respect, aldus de organisatie zelf. Door het mooie, het (kultureel-)rijke van het Zuiden naar voren te brengen werd getracht een ander beeld van die wereld te geven. Later begon Student Aid ook de broodnodige politieke akcenten te leggen. Tevoren had de aktie zich gekenmerkt door haar vrij strikt a-politieke imago. Vanaf '90 kwam daar, eerst nog voorzichtig, verandering in: men wees op de structurele scheefte-tingen en pleitte voor eerlijker Noord-Zuidverhoudingen. Intussen bleven de organisatoren echter sterk de nadruk leggen op geldinzameling voor projecten, die de kern vormden van de aktie.

Dit kadert perfect in het idee dat Student Aid tot vorig jaar schreefde: sensibilisering en geldinzameling moeten hand in hand gaan. Aan de ene kant pleitten de initiatiefnemers voor structurele hervormingen en een mentaliteitswijziging in het Noorden. Maar anderzijds boden zij de veront-ruste student onmiddellijk een ideale gewetenssusser aan: door de voorge-stelde projecten te steunen kon hij zijn of haar steentje bijdragen tot een verbetering van de situatie in het Zuiden. Hoewel men dus tegelijk mikt op geldinzameling en sensibilisering, bleef dit laatste (inhoudelijke) luik toch vrij open. In de ekstra-uitgaves van Knack en Pas-Uit van '92 bijvoorbeeld werd weliswaar heel wat informatie gegeven over het project in Rwanda, maar de vraag of hulp helpt

werd slechts terzijde behandeld, en vooral losgemaakt van de eigen werking. Kwa activiteiten legde Student Aid zich nog steeds vooral toe op geldinzameling, ondanks het voorop-gestelde doel om structurele hervormingen en een mentaliteitswijziging in het Noorden te koppelen aan de geldaktie. Ook deze keer bleef de kritiek op deze inkonsequente houding niet uit.

Beestjes

Dat dit vroeg of laat tot paradoksale situaties moest leiden, ligt voor de hand: decennia ontwikkelingswerk hebben niet kunnen verhinderen dat het Zuiden nog dieper wegzakke. Integendeel, de kloof tussen het Noorden en het Zuiden wordt steeds groter. Naast een heboel andere factoren blijken bepaalde vormen van project-hulp hier zelfs toe bij te dragen. Zo kwam het dat ook tegen de 'gekoppe-elde aanpak', vooral buiten Student Aid, maar later ook binnen de organisatie zelf, metertijd meer en meer bezwaren rezen.

Mensen als Dirk Barrez en Hans Achterhuis, en met hen een groot aantal specialisten van het *terrein*, wijzen er reeds lang op dat projecthulp niet zal lukken. Is ongeveer een derde van alle NGO-projecten slaagt min of meer in zijn opzet. Dat is niet te verwonderen als men weet dat er al te vaak gewerkt wordt zonder de plaatselijke bevolking en lokale organisaties er konsekwent bij te betrekken. De NGO's in het Noorden zijn bovendien in vele gevallen gewild of ongewild uitgegroeid tot hulp-koncerns, met bijhorende marketing- en konkur-rentietekniken. Uit het boek dat Student Aid dit jaar uitbrengt blijkt dat een kritische kijk op ontwikke-lingswerk behoorlijk ontluisterend kan zijn.

Zien

Het is dus twijfelachtig dat de problemen van het Zuiden opgelost kunnen worden via projecthulp alleen. Sommige projecten, maar vooral noodhulp, zijn zelfs vaak 'een ramp na de ramp'. In het slechtste geval leiden zij tot totale ontwrichting van de lokale sociale en kulturele weefsels. Het wordt dan ook hoog tijd dat de Derde Wereld-beweging (en liefst zoveel mogelijk anderen) zich bezint over de zin van ontwikkelingssamen-werking. Daarbij moet men zelfs zo ver durven gaan zich de vraag te stellen of ontwikkelingssamenwerking via NGO-projecten niet meer kwaad dan goed doet, en of het Zuiden zelf niet voor zijn eigen ontwikkeling (die daarom niet de onze is) kan instaan, als het daarvoor de kansen krijgt. En precies op de creatie van die kansen kunnen de NGO's zich toelagen, on-

der meer door hier in het Noorden te werken aan politieke en economische veranderingen. Een gewijzigde levenswijze in het Noorden is weliswaar geen voldoende, maar in elk geval een noodzakelijke voorwaarde voor eerlijker verhoudingen tussen Noord en Zuid.

Precies in deze richting zet Student Aid dit jaar een behoorlijke stap, door haar opzet om de discussie rond 'ontwikkeling' en 'samenwerking' open te trekken naar een ruim publiek. Zoals uit de agenda van de aktie '93 blijkt, ligt de klemtoon nu voluit op het inhoudelijk-informatieve luik. Werkwinkels, filmvertoningen, debatten, gastkolleges en heuse vormingskursussen: niemand kan nog zeggen dat hij of zij het niet geweten heeft. Natuurlijk zijn er ook meer ont-spannende, maar daarom niet minder interessante activiteiten; denk maar aan het optreden van Swamp Rat, Bram Vermeulen en de Fiesta Latina (met Latijns-Amerikaanse groepjes en wereldmuziek).

Het informatieve luik startte dit jaar met een driedaags vormingsweekend, net voor de kerstvakantie. Dat Student Aid-vormingsweekend werd voor de derde keer georganiseerd, is tot een traditie uitgegroeid en kan momenteel op een honderdtal belangstel-lenden rekenen. De aanpak van dit weekend kan ronduit professioneel genoemd worden. En daarbij wordt niet enkel de organisatie bedoeld; ook inhoudelijk was het weekend ijzer-sterk. Paul Ghysels (Abos), Isabelle Vertriest (Vodo), Dirk Barrez (BRT-Panorama), Raf Allaert (scholierenpar-lement), Johan Bastiaensen (UIA) en nog een vijftientigtal andere sprekers zorgden voor de inhoudelijke ondersteuning van evenveel informatie-sessies en discussierondes — er zullen wel niet veel organisaties zijn die het Student Aid na doen. Student Aid steekt ook niet onder stoelen of banken dat ze bewust meer dan 100.000 frank in zo'n weekend pompen. "Informerende en vorming kosten nu eenmaal geld".

Opmerkelijk is verder het feit dat de aktie rond een temoland (Nicaragua) draait, en niet rond een project. Op die manier komen de organisatoren ertoe meer aandacht te schenken aan het land zelf, de mensen die er wonen en vooral de ontwikkeling die de Nicaraguaanen zelf realiseren en verder willen uitwerken. In de Student-Aidpublicaties en in de video wordt een genuanceerd beeld opgehangen van de situatie binnen Nicaragua. Wars van alle ideologische links-rechts retoriek wordt de recente geschiedenis van Nicaragua uit de doeken gedaan. De Sandinisten worden — terecht — niet verheerlijkt, de kritiek op het interventionisme van de Amerikanen niet gespaard. Het is ook in dit licht dat de winst (waarop niet eksplicit gemikt wordt) besteed zal worden. Die gaat naar de Union Nacional de Agricultores y Ganadores (UNAG), een boerenorganisatie die kleine en middelgrote boeren groepeerd en nauw verbonden is met de Sandinisten.

Ondanks de nog steeds overvloedig aanwezige advertenties — een noodzakelijk kwaad, zullen we maar denken — verschilt ook de inhoud van de twee tijdschriftspecials (in Knack en Pas-Uit) sterk van die van vorig jaar. Vooral de Knack-special betekent een ommezwaai. Op de eerste plaats is de geboden informatie over het land in kwestie veel uitgebreider en kritischer. Daarnaast gaan de auteurs, anders dan vorig jaar, ook dieper in op een aantal fundamentele kwesties: de mensenrechten, de economische boykot, enzovoort. Bovendien wordt eksplicit de vraag gesteld naar de zin van bepaalde soorten ontwikkelings-samenwerking, vooral in het licht van de toekomst. In dit kader worden deze keer ook de eigen akties van de voor-bije jaren niet gespaard.

Spliff

De enige valse noot is het voorwoord van Knack-hoofdredakteur Frans Verleyen. Die slaagt er weer maareens in zijn blauw-konservatieve imago te bevestigen; in zijn (terechte) kritiek op het Amerikaanse Peace Corps van de jaren zestig, kan hij het niet laten de mislukking hiervan mede te wijten aan de flower power-beweging. Wij citeren: "Hier en daar gedroegen ze zich zelfs schandelijk, het

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Officieel stuk 2 Deel van een hengel — Hulpstelling 3 Groot — Nederlandse oerrop — Mansnaam 4 Een edelgas — Voorspeller 5 Richt streng af — Japanse munt 6 Filmdekor — Egyptische godin 7 Gedraagt zich op onnatuurlijke wijze — Zangnoot 8 Hoge weide — Lichaamsdeel — Door, met 9 Prachtig — Gebied 10 De plaat poetsen.
Vertikaal — 1 Probleemgebied 2 Kant, rand — Duits schilder 3 Drank — Landengte 4 69 cm — Toilet — Pers. vnw. 5 Bijwoord — Koesterend 6 Word rond — Wiskundige term 7 Europees eiland — Misdaad — Pers. vnw. 8 Onmetelijk — Stomp 9 Vogel — Griekse godin 10 Verzinnen.
(door Filip De Keukeleere)

langharige hoofd in de marijuana-wolken of de mond vol coca-bladeren."

Gelukkig gaat de Student Aid-ploeg niet dezelfde toer op met haar aktie voor drieënnegentig. Zij koos dit jaar voor een weliswaar moeizamere, maar allerszins minder paradoxale weg naar eerlijker Noord-Zuid verhoudingen. In plaats van het geweten van de studenten te sussen door geldelijke steun te vragen, is het nu precies de bedoeling dat geweten aan te spreken. Het zal hoogstwaarschijnlijk niet meevallen deze houding zo konsekwent mogelijk door te zetten, maar een belangrijke stap is gezet: de discussie rond ontwikkelings-samen-werking is nu ook geopend bij Student Aid.

Stef Jansen
Pieter Vandekerckhove

Festiviteiten

Het Universitair Symfonisch Orkest (USO) viert zijn dertigste verjaardag. Wie weet wil delen in de festiviteiten heeft ruimschoots de gelegenheid: 1993 werd uitgeroepen tot festivaljaar. De opbrengst van al de festiviteiten gaat naar een project in de muziek-terapie.

Deze week kan je mee feesten op donderdag 11 februari om 20.00 u in de Begijnhofkerk. Het kamerorkest van het Lemmensinstituut brengt twintigste eeuwse werken.

Kaarten worden verkocht op de dienst Informatie en Onthaal, Oude Markt 13.

S & K

Student & Kunst



Dit jaar zijn de kaarten minder groot (foto Karel De Weerd)

't muziekdoosje

Diestsestraat 51a Leuven 016/22.29.66

Uw specialzaak

Compact Discs

Muziekcassettes

Singles

Een bezoek waard!

BON
10%

op alle artikelen

geldig van 28/1 tot en met 6/2

Kwaliteit en service is ons motto

Vrouwen in medialand

Mannelijk plezier op het witte doek

Madonna is een omstrede figuur in de mediawereld. Ze etaleert zichzelf overduidelijk als lustobject — een traditionele vrouwenrol — maar houdt hierbij wel zelf de touwtjes in handen, waardoor ze toch een emancipatorische rol vervult. Over deze en andere sterke vrouwen in de media praat Marijn van der Jagt volgende week in het Stuc, in het kader van de veertiendaagse over relatievorming en seksualiteit.

Volgens sommige theoretici reflecteert de cinema de waarden van de samenleving. Via een studie van vrouwelijke filmrollen zou men dan de evolutie van de vrouw in de samenleving kunnen achterhalen. De werkelijkheid lijkt evenwel complexer: vaak blijkt dat in de film een vertekend, stereotyp beeld van de vrouw wordt opgehangen.

Volgens feministische groeperingen is de cinema duidelijk aan de verandering van de sociale rol van de vrouw sinds de jaren zestig voorbijgegaan. Alleen de seksuele revolutie kreeg voldoende aandacht met als gevolg dat de vrouw vaker als lustobject wordt getretd. Vrouwen worden volgens hen nog steeds voorgesteld als 'slachtoffers, passief, in de war en afhankelijk van de bescherming van de man.' Ze worden verwezen naar de moederrol van liefde, voeding, veiligheid en moraliteit.

Objekt

Over de oorzaken hiervan raakt men het niet altijd eens. Sommigen wijzen op een bewuste strategie van de filmproducenten — ook voornamelijk een mannenwereld — of men zoekt een verklaring in het feit dat jongeren en mannen het belangrij-

ke bioskooppubliek uitmaken. Soms ziet men de stereotypering als een konventie die toelaat de filmtaal te begrijpen. In een belangrijke feministische verklaring stelt men dat zeker de klassieke Hollywoodfilm het mannelijk plezier tracht te bevorderen ten koste van de vrouw. De cinema is in die zin voyeuristisch: de vrouw wordt gereduceerd tot object, onderworpen aan een nieuwsgierige blik.

Geliefkoosd

Over die representatie van de vrouw in de media is de laatste jaren heel wat geschreven. Het beeld dat wordt opgehangen in reclame, pers, televisie en film van de mooie, stijlvolle, slanke jonge vrouw oefent een grote invloed uit op vele vrouwen en is een belangrijke bron van onzekerheid, frustraties en psychische problemen. Bovendien bemoeilijkt dit het doorbreken van het klassieke rollenpatroon en de aanvaarding van vrouwen op belangrijke posities in de samenleving. Men moet echter oppletten met een alternatieve invulling van de vrouwenrol. Een 'vrouwelijke Rambo' lijkt nu ook niet onmiddellijk een toonbeeld van



En 'vrouwelijke Rambo' lijkt nu ook niet onmiddellijk een toonbeeld van emancipatie. Dit is enkel een overnemen van de — eveneens stereotype — mannelijke macho-rol. Dat kan toch niet de bedoeling zijn.

emancipatie. Dit is enkel een overnemen van de — eveneens stereotype — mannelijke macho-rol en dat kan toch niet de bedoeling zijn. Belangrijker lijkt het om meer uitgediepte en gevarieerde vrouwenrollen te creëren.

De lezing door Marijn van der Jagt werd zoals gezegd op touw gezet in het kader van de veertiendaagse rond relatievorming en seksualiteit. Binnen diezelfde optie wordt ook de film 'Nuit et Jour' van de Belgische cineaste Chantal Akerman gedraaid. Akerman studeerde en werkte in Brussel, Parijs en New York. Haar eerste film 'Sauter ma ville' kwam uit in 1968. Haar tegendraadse filmstijl kon al vlug op een grote interesse rekenen vanuit feministische kringen. Voor feministische filmtheoretici zijn haar films als 'L'enfant aimé' en 'Jeanne Dielman' — beide

over het leven van huisvrouwen — geliefkoosd analysematerial.

Tempo

Het feministische aspect bestaat hier niet noodzakelijk uit het portretteren van sterke vrouwen. Haar films passen eerder in de moderne feministische theorie van onder andere Mulvey. Deze laatste uit niet zozeer kritiek op de traditionele vrouwenrollen in de film, maar op de voyeuristische filmwijze afkomstig van de 'mannelijke kamera'. Zij pleit voor de ontwikkeling van een feministische avant-gardistische filmtaal.

Zo is in de films van Akerman het verhaal niet primair. Alle aandacht wordt gericht op de personages zelf.

Hun gedrag wordt echter niet ontleed of verklaard. Mensen en dingen worden in beeld gebracht met een afstandelijke kamera, zonder schijnbare interesse in hun informatieve betekenis. Het gebruik van een vaste kamera is hierbij erg specifiek. De kamera volgt de personages niet als ze uit het beeld verdwijnen. Veel actie vindt dus buiten het beeld plaats. De montage is eveneens zeer sober: scènes worden lang aangehouden. Dit trage tempo is trouwens een typisch kenmerk van de feministische cinema. De tijd wordt heel scherp gevoeld zodat bijvoorbeeld ook de sleet van het huishoudelijk werk op het leven van een vrouw duidelijk wordt.

Kleur

In 'Nuit et Jour' staat een driehoeksrelatie tussen Julie, Jack en Joseph centraal. Maar vooral de teloorloping van de liefde, de aftakking van een oorspronkelijk idyllische relatie is het kernthema. Deze onvermijdelijke teloorloping wordt door Akerman vooral symbolisch uitgedrukt: door de nachtmerrie van Julie, de bemoeienissen van de buren, de nieuwe kleur van haar appartement — alhoewel er ook een toenemend belang is van dialogen in vergelijking met haar vorige films. De protagoniste is deze keer ook een imposante vrouw die kracht en innerlijk evenwicht uitstraalt.

Karen De Pooter

Videoprojekt in het Stuc

Kruisbestuiving in beeld

Deze week brengt het Stuc een overzicht van het medium video. Via een stand van zaken wordt getoond hoe de grenzen van het beeld de laatste jaren sterk verlegd werden en het experiment gekonsolideerd bleek. Vier cineasten geven lezingen over hun werk en tonen videofragmenten ter illustratie.

Aanleiding tot het overzicht is de relatie onderwaarding waaraan het medium video in België nog steeds lijdt. Tijdens de laatste Documenta in Kassel bijvoorbeeld kregen videoprodukties een belangrijke plaats toegemeten en haalden ze heel wat sukses bij het brede publiek. In het buitenland is het belang van het medium dan ook veel sterker doorgedrongen. In België moet het bovendien opboksen tegen de veel sterker gekanoniseerde plastische kunsten en — in iets mindere mate — de film. Daar komt nog de mank lopende distributie en het ontbreken van infrastructuur die een vlot lopende produktie garandeert bij. Een van de eerste initiatieven in de richting van een consolidatie van het medium is genomen door Antwerpen '93 door de oprichting van Eldorado, een beeldcentrum dat de continuïteit van het cultuurfestival na '93 moet garanderen. In afwachting programmeert het Stuc gedurende drie dagen een lezingenreeks met projekties rond de hedendaagse video.

Gat

Centraal daarbij staat de spanning met een ander beeldmedium, de televisie. De vluchtigheid van dit laatste is iets waar video zich aan wil onttrekken. De overheersing van televisie in de hedendaagse maatschappij maakt dit echter onmogelijk. De video's hebben als rode draad dat spannings-

veld. Waar sommige cineasten zich gewonnen geven, sluiten andere cineasten zich af van de mogelijkheden van de televisie. Een kruisbestuiving tussen de twee media kan toch interessante dingen opleveren, zowel in het navolgen als het bekritisieren van het andere medium.

Nieuwsverslaggeving

De Amerikaanse Kathy Rae-Huffman is bijvoorbeeld iemand die duidelijk zoekt naar een symbiose tussen de twee media. Ze heeft als producent van verschillende video's altijd de link gelegd met het alternatieve videocircuit. De eerste avond geeft ze een lezing over haar visie op produktie. Rae-Huffman brengt video's mee van voornamelijk vrouwelijke cineasten waaronder 'Hole in Space. Piazza Virtuale', een interactief programma dat in Kassel gerealiseerd werd. De kijker kon via zijn telefoon het verloop van het programma bepalen.

Na Rae-Huffman volgt de Hongaarse video- en televisiemaker Peter Forgacs die in zijn werk de amateurfilm centraal stelt. Met behulp van oude amateurvideo's die hij verwerkte in zijn werk, schreef hij een prive-geschiedenis van Hongarije waarin hij de amateurfilms de ruimte laat en zo de kamera haar eigen weg laat gaan. Forgacs neemt in zijn geschiednissen een sterk objectieve positie in. Zijn werk werd bekroond op het laatste World Wide Festival. Zijn lezing zal

gaan over de dunne grens tussen documentaire en fictie.

Steve Fagin is zo ongeveer de centrale gast op dit overzicht. Hij is een Amerikaans kritikus en videomaker die zich afzet van de vorige stroming alternatievere video's die het hoofd afwendden van televisie en bewust hun eigen weg gaan. In de plaats daarvan stelt Fagin de 'hypertelevisie', die zelf toenaadering zoekt tot televisie door het bewust isoleren van fragmenten uit televisieprogramma's en via deze kontekstuele verandering bepaalde vragen stelt over het medium. 'The Machine that Killed Bad People' is daar een goed voorbeeld van. Fagin wou zijn eigen visie geven van de revolutionaire geschiedenis van de Filipijnen. Hij richtte met dat doel een eigen televisiestation op dat centraal staat in deze documentaire. De documentaire bestaat uit een aaneenrijging van amateurfragmenten met getuigenissen over de omverwerping van Marcos en de rol die de televisie daarbij gespeeld heeft. Fagin biedt met zijn kitcheerig station, dat een pastiche is of de Amerikaanse gefiktioniseerde manier van nieuwsverslaggeving, een alternatieve visie op het beeld dat de staats televisie en de rebellerende journalisten gaven tijdens de omwenteling. De video is een zeer hermetische blok videokultuur die, en dat is natuurlijk jammer, pas duidelijk wordt wanneer Fagin ze toelicht.

Doorbladeren

Chris Dercon sluit de lezingenreeks af met een terugblik op hoe hij vroeger als journalist tegenover videokunst stond en met de vraag wat van de vroeger relevante aspecten nog is overgebleven. Na de pauze volgen dan nog enkele korte video's waarvan 'Die Einen den Anderen' eveneens een mooi voorbeeld is van het gebruik van ready-made fragmenten. Een louter registrerende kamera die niets aan het beeld toevoegt spoort kamers door en speelt voyeur. De scènes lijken weggeplukt uit televisiejournaals maar zitten toch in die totaal andere kontekst van een registratie die artistieke beoogingen heeft. Die mengeling

werkt nivellerend waardoor de beelden in een schemerruimte terecht komen. Ze hebben wel iets weg van louter informatie, maar moeten door het mengen met gestileerde scènes misschien wel als kunst geïnterpreteerd worden. De kijker wordt met enorm veel vragen opgezadeld waardoor zijn voorprogramma's de manier van beeldinterpretatie willess nillens op de helling komt te staan.

'Sucker' van Oursier is een bevremdende kollage van religieuze en anti-religieuze fragmenten. De video is een 'quest for human immortality' en mengt daarvoor motieven van de Drakula-myte doorheen. 'Incidence of Catastrophe' toont een afwisseling van inhoudelijk gelijklopende beelden rond het doorbladeren van een boek. Het duurt jammer genoeg veel te lang.

Jeroen Overstijns

Video, een stand van zaken, in het Stuc van 10 tot 12 februari, 100/150 per dag. Meer informatie over de programma's in de agenda.

Marijn Van der Jagt over 'Het beeld van man en vrouw in de populaire beeldcultuur', maandag 9 februari, 20.30 u, in het Stuc. 'Nuit et Jour' van Chantal Akerman, 9 februari, 22.30 u, in het Stuc. De inkom bedraagt telkens 100/150 frank.

advertentie

CAFE PASTA

D'ADARIO

Ravenstraat 21-23, 3000 Leuven. Tel 016 29.01.26

En de winnaar is...

♥ **Konijn, het putje in je wang als je lacht, je oortjes, je tepeltjes, je ferme jongeheer. 't is soms more than I can bear. Je Pooh.**

♥ De Kempense pik is wat hij is: een snoepje.

♥ Ik ben van iedereen een beetje, en van niemand net iets meer. Daarom: veel liefes aan 'iedereen'. Jullie Valen(s)tientje.

♥ Aan eerste kanner filosofie met uniek foutje aan de voortand dit compliment: niet alleen je blauwe ogen zijn onweerstaanbaar. L, I MOG.

♥ Lucas houdt van Harmonie. Maar daar mag niet over gesproken worden.

♥ Dikke valentijnknuffel voor Elsie, Petra, Poubelle, Vis, Chrisje, Appel, AB+, Skinhead, Barkrukje, mijn allerliefste para, kusje, Dolle Ina.

♥ He, weet je nog die computeradvertentie in Veto? Je zei dat dat de manier was om je hart te veroveren. Wel, voila. X.

♥ Mijn lief poesje: geen zin om vanavond Afrikaantje te spelen? Je Joker-tje.

♥ LIEFDE:



♥ Stilletjes sudderend verlangen. Harde hielsvragen, té dichtbij. Gegriefd verraderlijk verslagen, graaft ze zich teder in, bij mij.

♥ Liefste Nathalie for we, which now behold these present days, have eyes to wonder, but lack tongues to praise. Gunther.

♥ If being in love means being crazy I'm ready for a madhouse. Janet.

♥ Of je nu blaast terwijl je eet of je houdt je bril op, toch zou ik je niet kunnen missen. Afspraak op vier september? De Kneep.

♥ Op 1 mei hoef je niet meer je weekavonden op het wc door te brengen, dan zal ik er zijn om je te verlossen. Liefes. Poppeke.

♥ Mijn adem stukt, mijn stem weigert, betoverend is jouw liefde. Jij: sleutel tot mijn zevende hemel. Jij: mijn grote liefde! X Sjetje.

♥ Mon âme sait aimer ceux qui ne sont pas là; mon âme sait aimer ceux qui restent loin de toi. Je t'aime Beestje, lmd Plonske.

♥ Een complimentje, voor mijn meisje, pistache-lisje, warm vanbinnen, zo zoet om minnen, van haar versventje.

♥ De spelers en bestuursleden van FC De Bollekes wensen W. en R. van harte proficiat met hun toekomstig huwelijk.

♥ Nicolas D.K., ik mis je: roep je naam, omhels me, kus me, warm me in dit koud bestaan...P.

♥ When I need you, I think of walsing with you en voel een massa pimpoent-pampapoentiefans ons samenspel bezegelen.

♥ Kristin, die avond in den Brosser vergeet ik nooit! Je twinkelende oogjes, je lieve mondje...aaah! Arm, klein Bartje.

♥ Liefste K., geen buitenmaatje, wel het liefste supermaatje. G.

♥ Stijntje, vind je lief. Zoentje, poezie-mauw.

♥ Liefste Dracula, wanneer kom je mij nog eens bijten? Ik zal me weer dood-lachen. H.

♥ Mickey wil zijn allerliefste troetel-beertje Neeltje vandaag met een hele dikke knuffel verwennen!

♥ Jan C., so are you to my thoughts as food to life or as sweet-season' showers are to the ground, ikke.

♥ Aan Lincke: I love you, I need you, I want you, I never let you in de steek! Vele kusjes van Krisje die met je op reis gaat!

♥ Guntherke, Nathalie zal dit ook wel lezen, maar daar trekken wij ons geen bal van aan: ge zijt ne schat! uw Kristien!

♥ Lieve Boebieke, ikke hou van jou! Hele dikke knuffel. An.

♥ Allerliefste Spully, als je je tot Stella-Artois bekeert, soigneur ik je met een spetterende straaljervogelganding.

♥ Mortal guilty, dat mogen wij graag geloven. Dus toch een seintje. En niet in het Westvlaams, gelukkig.

♥ Waarheen met de romantiek in het "Twin Peaks from Belgium"? Schat, word mijn liefste. Samen for presi-

dent! I hope I don't fall in love with U. ♥ Liefste uiltje, waarom is je snoetje zo onweerstaanbaar? Je kijkers doen mijn kleine hartje smelten van ontroering, de muske.

♥ Galadriel, net als een thriller: levensecht, spannend, ontspannend. Net als een slow: warm, intiem, tesamen. Knuffel. Bilbo.

♥ Penelope, nog een half jaartje wachten en dan ben ik vrij, vrij, vrij, je zwimzwamwiltje.

♥ 'n Paar rupsen zullen we wel moeten verdragen als we ooit vlinders willen zijn... Toch is ook dat tof met jou. Je Katleentjes.

♥ Niet langer draait de prins met het zingende zwaard, maar slaapt in de zachte armen van het meisje met de lappenoep.

♥ Mijn liefste boskampernoeltje, zet uw steentjes opzij en denk vandaag aan mij, uw pluusje.

♥ Spekje wenst Ovos Estrelados een lekkere valentijn.

♥ Elfenjongen, jij hebt iets in mij geraakt zoals de elfjes als ze hun tenen laten dansen op de bruine sproeten van vingerhoedskruid.

♥ Theresa, ik moest wel van je houden... Borsten heb je niet, maar benen, benen! God.

♥ Troeliewoelie, ik ben jouw droom-prins, je zoetste snoepje, je geilste fantasie, je ideale man. Je hebt er duidelijk verstand van. Je Bert.

♥ Burundees Blondje, als jij eens in mijn donkere kamer mag, mag ik dan eens in de jouwe? D. Teelbal.

♥ Omdat je er bent, wanneer ik je nodig heb. Omdat je me neemt zoals ik ben. Met mijn grillen en kleine kantjes, en die vreselijke jaloezie, waar ik mezelf soms zo om haat. En natuurlijk omdat je niet vies bent van kunnilingus. Bedankt. Je Poepke.

♥ Karla, ik weet dat je weet dat ik niet weet hoe ik het je moet zeggen. Dan maar met dit Valentijntje: "You are the best thing that happened to me since I met your daughter". Motherfucker.

♥ Wil alwie denkt iets te maken te hebben met mijn gezegende toestand zijn naam inschrijven op de lijst in de fak van L&W. Beloning voor de Ware. A.

♥ Laat me voor eeuwig ruisen door jouw struikgewas. Everzwijntje.

♥ Walterke, al ben je dan lang niet meer de atleet en nog minder de begenadigde neuker waar ik verliefd op werd, je blijft een charmeur, en intellectueel is onze relatie alleen maar bevredigender geworden. Je sekret

♥ Aan onze blauwhelmen in eks-Joe-



Echte liefde is natuurlijk niet in woorden uit te drukken. Wees dus getroost, eenzaam hart dat vruchteloos in deze kolommen zoekt naar een boodschap van uw teerbeminder. De creatieve schrijfkunst is hem niet gegeven, maar hij hunkert nu reeds naar het ogenblik van hartstochtelijk samenzijn

(foto Rob Stevens)

goslavië, onze jongens in Somalië, onze para's in Brazzaville en onze stormfuseliers in de Corso. Het hele land is fier op jullie! Volgend jaar Pogo in Togo.

♥ Mieke, al zeg je het niet meer zo vaak, ik weet dat je nog steeds van me houdt omwille van mijn charme en intelligentie, maar vooral omwille van mijn atletische en amoureuze kwaliteiten. Je houdt me dan ook jong en ik dan ook van jou. Je schrijverke.

♥ Hoi, nachtvindertje. Wanneer fladeren we elkaar nog eens klaar? Pauwoog.

♥ "Now you suck, suck it hard, go

down baby! You suck, suck it hard, and move your tongue around." Ik had het niet beter kunnen zeggen, Sjef. Flen Van Oekel.

♥ Lieve nichtje, jou hoef ik tenminste niet aan het werk te zetten! Ik onophoudelijke beeldspraak neem ik er dan ook graag bij. Oompje.

♥ Sterk, standing, stijf, stapelgek, standje, stellig, stapper, staminee, stalinist, star, steeds, stemmig, stuk, stoned, Steven, Sophie.



(foto Dieter Telemans)

'EEN MENS ALS EEN ANDER' EN ZO BLIJF JE VERBORGEN

Van 8 februari tot en met 18 februari vindt de 14-daagse over relatievorming en seksualiteit plaats. Rond dit thema zullen tal van lezingen plaatsvinden. André Nuytemans, in samenwerking met Homoseksualiteit en Ge-loof gaat het in zijn voordracht, 'Een mens als een ander', hebben over homoseksualiteit.

De jongste jaren werd homoseksualiteit bespreekbaar in onze samenleving. Steeds meer mensen durven voor hun geartheid uitkomen en meer en meer gaat men homoseksualiteit als gewoon beschouwen. Nochtans leeft er nog altijd een negatief beeld bij velen. Alles wat vreemd is, roept angstgevoelens op en is een voedingsbodem voor vooroordelen. De stap naar diskriminatie is dan ook niet groot. Alhoewel het beeld van de homoseksueel doorheen de geschiedenis meermaals is veranderd, wil dat nog niet zeggen dat oude visies vandaag niet meer zouden leven.

De klassieke oudheid wordt gekenmerkt door een grote tolerantie: in het oude Griekenland vormden man-manverhoudingen een onderdeel van een pedagogische relatie tussen een oudere en een jongere man. Bij de Romeinen kaderde homoseksueel gedrag in het geheel van de menselijke erotiek. In de Middeleeuwen sloeg deze verdraagzaamheid om in een anti-houding. Seksualiteit mocht enkel om kinderen voort te brengen. De visie als zou homoseksualiteit een ziekte zijn, overheerst in de 18de eeuw. In de tweede helft van deze eeuw verdwijnt dit beeld en beschouwd men het als een variant van seksueel gedrag. Homo's worden dan een kulturele minderheid.

Waar vooroordelen blijven bestaan,

veroorzaken ze, onbegrip en problemen, zowel voor de homoseksueel zelf als voor zijn omgeving. Heel wat mensen willen immers niet graag tot een groep behoren waar nog vaak negatieve overgedacht en gesproken wordt. Dit kan de aanvaarding van de eigen, homoseksuele geartheid bemoeilijken. Door de konfrontatie met die geartheid groeit immers vaak ook het besef dat men bepaalde maatschappelijke en persoonlijke verwachtingen — zoals kinderen krijgen en een huwelijk aangaan — niet zal kunnen inlossen.

Kristelijke homo's kunnen dan nog rekenen op bijkomende problemen. Officiële kerkelijke uitspraken over homoseksuelen zijn vaak niet mals en ook de aanvaarding in kristelijke kringen loopt niet altijd van een leien dakje. In de Verenigde Staten verantwoordt de Kongregatie voor Geloofs-leer van de rooms-katolieke kerk diskriminatie van homoseksuelen. Zij mogen geen sociale functie in verband met jongeren vervullen of opleidende taken uitoefenen. Wat betreft huisvesting en het uitoefenen van een aantal beroepen zouden zij, als het van bovenvernoemde Kongregatie afhankelijk althans, in de kou blijven staan. Deze kerkelijke uitspraken lijken dus fundamenteel in tegenstelling met de evangelische boodschap. Daarom verlaten veel homoseksuele kristenen de kerk en verliezen ze eventueel na verloop van tijd ook hun geloof. Diegenen die wel bij de kerk blijven, worden dikwijls door homobewegingen niet begrepen: waarom zich blijven inzetten voor een gemeenschap die hen onderdrukt?

Op een bredere maatschappelijke schaal ziet het er in de Verenigde

Staten, en elders, een stuk rooskleuriger uit. In 1991 kondigden een aantal Amerikaanse bedrijven aan dat de vaste partners van 'homoseksuele werknemers gelijke sociale voordelen zouden ontvangen als de partners van andere werknemers. Een tijdje geleden daarentegen botste een voorstel van Clinton om homoseksuelen niet langer te weigeren voor het leger, op hevige verzet in de VS. De meest invloedrijke vereniging van Amerikaanse psychiaters schrapt echter homoseksualiteit als psychiatrische ziekte. En de Wereldgezondheidsorganisatie verwijderde homoseksualiteit uit haar internationale ziekte-kodeks. Ook de verleidingsstorie, men zou homo kunnen worden door als kind of jongvolwassene seksuele contacten te hebben met een volwassene van hetzelfde geslacht, werd wetenschappelijk weerlegd.

Dichter bij huis is er ook binnen kerkelijke middens iets in beweging. In Nederland nam monseigneur Horstman, bisschop van de Oud-Katolieke Kerk van Haarlem een positievere houding aan. Hij zij afgelopen zomer tijdens een provinciale synode van de geestelijkheid van de Oud-Katolieke Kerk van Nederland dat mensen die homoseksueel zijn en door de kerk tot het ambt zijn geroepen een duurzame relatie mogen uitbouwen. Zijn mening hieromtrent was gedeeltelijk gelijk aan de visie van de Engelse anglikaanse bisschoppen. Maar hij ging verder: daar waar de anglikaanse bisschoppen een homoseksuele relatie enkel voor een parochiaan goedkeuren, stond Mgr. Horstman dit ook toe voor een ambtsdrager. Ook kardinaal Dannaels nodigde een aantal homo's uit om over hun problemen in verband met de kerk te spreken, echter wel nadat hij eerst de homofobie-prijs gekregen had.

Els Grommen

Eerste OAV van het academiejaar Diskussie over geldherschikkingen in Loko op gang

Toen vorig jaar door de Algemeen Sekretaris van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) de vraag werd gesteld om een oplossing te zoeken voor het structurele tekort van Loko-centraal, de geleiding waar de centrale aangelegenheden van Loko worden waargenomen, had die waarschijnlijk nooit kunnen vermoeden dat dat een heuse vergaderwoede met zich mee zou brengen, met — ironisch genoeg — als resultaat dat zijn eigen functie afgeschafte zou worden.

U eksakt één jaar later wordt er binnen Loko nog altijd druk vergaard. Vorige week vond de eerste Open Algemeen Vergadering (OAV) van het academiejaar plaats met als belangrijkste thema de geldherschikking binnen Loko.

In Leuven wordt eerlang via de Raad voor Studentenvoorzieningen een budget toegekend om de studentenbeweging te ondersteunen. Dit is een onrechtstreeks gevolg van de 'Wet van Zestig' die bepaalt dat er ook gelden voorzien moeten worden voor sectoren die niet direct met de studies te maken hebben maar die toch de studenten ten goede kunnen komen, de zogenaamde sociale sektor. In het

hoogtij van de studentenbeweging ging dat om een totaal budget van 12,5 miljoen. (85). Met de besparingen van Sint-Anna in 1986 heeft ook de studentenbeweging een flinke knauw gehad.

Het geld dat de studentenbeweging tot beschikking krijgt, werd in het verleden (van '84 tot '92) over de verschillende geleidingen verdeeld op een vrij arbitraire maar blijkbaar toch werkbaar verdeling: tot vorig academiejaar kreeg Kultuurraad/Stuc een derde van de kook (30%), Sociale Raad 19%, Sportraad 14%, Kringraad 14% en Veto 15%. De rest (zo'n 8%) moest dienen voor Isol (loon van één be-

taalde kracht) en FKK. Het geld wordt gebruikt om de werking te ondersteunen, en om de huisvesting en de vrijgestelden (betaalde krachten) te financieren.

Gieten

De discussie werd vorig jaar op gang gebracht toen bleek dat Loko-centraal te kampen had met een structureel tekort. Meteen werd ook de traditionele verdeelsleutel in vraag gesteld. De discussies betreffen echter het geld waarmee de geleidingen door de jaren heen een bepaalde werking uitbouwden, zodat verschuivingen niet altijd makkelijk of evident bleken. Toch zouden de OAV's van vorig jaar al enkele duidelijke verschuivingen tot gevolg hebben.

Naast een aantal interne verschuivingen werden twee fundamentele beslissingen genomen: de betaalde kracht en het werkingsgeld van Loko-centraal zou geschrapt worden en Kringraad zou een ekstra betaalde kracht krijgen. Later bleek echter niet duidelijk of beslist was dat deze vrijgestelde direct volledig in dienst zou treden of dat er een 'opbouwperiode' zou gehanteerd worden. Reden voor de extra Kringraadvrijgestelde was, aldus de kringen, dat Kringraad, de geleiding die zich expliciet met onderwijs bezig houdt, meer moest uitgebouwd worden. De kringen zagen ook niet echt het nut in van een centraal sekretariaat, dat maar ten goede komt voor een aantal geleidingen.

Een derde beslissing was dat de kringen een meer doorzichtige structuur van de Loko-verdeel-sleutel wilden. Daartoe werd de reeds bestaande sleutelcommissie, met de voorzitters en vrijgestelden van de verschillende geleidingen, geïnstitutionaliseerd en omgedoopt tot coördinatiecomitee (Koko) met als uitdrukkelijke taak een voorstel (of voorstellen) uit te werken om die structuur doorzichtiger te maken. De kringen stelden daarvoor een 'enveloppesysteem' voor. Elke geleiding van Loko moest zijn begroting voortaan in enveloppes gieten per sektor: een enveloppe voor de werking, voor de lonen van vrijgestelden, voor de huisvesting, voor de boekhouding...

Koerswijziging

Een kleine tien Koko's later zijn de verantwoordelijken van alle geleidingen min of meer tot een akkoord gekomen. Vooral Kringraad en Sociale Raad zouden erop vooruit gaan. Sportraad en Veto min of meer status quo blijven en Kultuurraad/Stuc een serieuze inkringing ondergaan. De discussies waren wel aanzienlijk vereenvoudigd door het feit dat Loko 800.000 frank meer zou krijgen van de Raad voor Studentenvoorzieningen (zie grafiek). Na heel wat rekenwerk bleek echter dat er nog altijd een tekort overbleef, ondanks het feit dat Kultuurraad een serieuze inlevering had gedaan (een half miljoen) en ondanks het feit dat er gerationaliseerd was door de post van algemeen sekretariaat af te schaffen.

Een tekort van driehonderdduizend frank stond nog ter discussie. Maar op de laatste Koko werd ook daarover een consensus van vier geleidingen bereikt (Sociale Raad was afwezig): het tekort zou gelijk verdeeld worden — iedereen evenveel — inclusief een kleine correctie voor de geleidingen die er het minst op vooruit gingen of de geleiding die er op achteruit ging. Een regeling die op de OAV van vorige week woensdag reakties uitlokte.

Sommigen vonden dat men beter kan bezuinigen waar het mogelijk is, in plaats van de voorgestelde 'habibijl-metode', een akkoord dat meer ingegeven is door pragmatische redenen dan door principiële redenen. Aan de andere kant werd dan weer opgemerkt dat op een objectieve manier driehonderdduizend frank gaan 'zoeken' bij de verschillende geleidingen een haast ondoenbare zaak is. Elke



Als er maar geld is voor een nieuwe megafoon (foto Karel De Weerd)

geleiding claimt immers niet meer te kunnen bezuinigen.

De verbazing bij de Koko-leden was wel groot toen bleek dat het uitgewerkte voorstel van de Koko ook door de voorzitter van Kringraad werd bekritiseerd, hij kwam plots met een eigen voorstel op de proppen en noemde het Koko-voorstel "nonsens", ondanks het feit dat hij samen met de anderen tot de consensus was gekomen. Zijn argumentatie voor deze koerswijziging was het feit dat de gelijke verdeling van het tekort gebaseerd werd op het totale budget (de vrijgestelden en huisbeheer inbegrepen) en niet op het zuivere werkingsgeld. Zijn voorstel kreeg evenwel nogal wat tegenwind.

De rest van de discussies concentreerde zich voornamelijk op enkele "onduidelijkheden" in de uitgewerkte enveloppesystemen. Het bleek immers lang niet zo gemakkelijk te zijn om de begroting van elke geleiding, in een eenduidig enveloppesysteem te gieten, met inbegrip van alle constructies die door de jaren heen door de geleidingen gemaakt waren om een efficiënter beleid te kunnen voeren (de constructie Alfaset, de relatie Stuc/Kultuur).

Het is al langer bekend dan vandaag dat men de kringen niet meer kan interesseren voor dergelijke 'zware' materie: slechts zeven kringen waren aanwezig en twee hielden het na de pauze voor bekeken. Toch waren er

ongeveer dertig mensen aanwezig, waarvan veel niet-kringgebonden. Deze situatie is grotendeels veroorzaakt door het feit dat eerst door een aantal mensen een halfjaar vergaderd is, dat deze mensen zich in de materie hebben ingewerkt en dat de discussies er daardoor eigenlijk niet eenvoudiger op zijn geworden. Dat is nu eenmaal de tol die geëist wordt als men een 'efficiënte' werking wil uitbouwen en als men een zekere graad van professionalisering wil bereiken. Men moet zich daarbij wel de vraag stellen of de besluitvorming nog democratisch is, als een buitenstaander, in dit geval de kringvertegenwoordiger, zich niet meer kan vinden in de discussies.

Gedachte

Volgende maand komt een tweede OAV samen. Of er dan al echte beslissingen zullen vallen is zeer de vraag, er zijn in ieder geval geen kringstandpunten aangevraagd. Iemand die vorig jaar de hele discussie al heeft meegemaakt zei ons, niet wars van enig scepticisme: "Volgens mij is de discussie nog niet afgelopen voor het einde van het academiejaar...". In ieder geval een weinig geruststellende gedachte.

Steven Van Garsee

Het mindere broertje

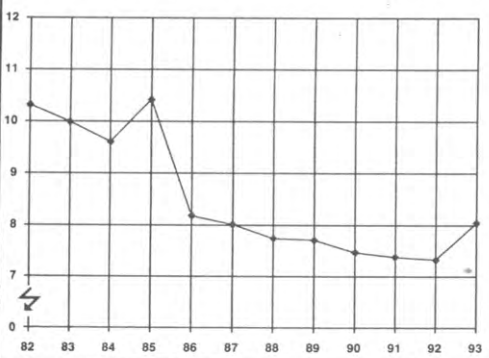
De situatie van Kultuurraad/Stuc is zeer specifiek en vrij kompleks. Dat komt onder andere door het feit dat door de jaren heen het Stuc uitgegroeid is tot een professioneel kunstencentrum dat met een jaaromzet van om en bij de 20 miljoen en een progressieve programmatie ongetwijfeld bij de nationale top van kunstencentra kan gerekend worden. Ondertussen bleef Kultuurraad het 'minder broertje' dat met slechts een zeer klein aandeel van het budget niet meer kon doen dan vergaderen en de kringen subsidiëren. Dit jaar wordt dan wel weer stevig gewerkt door Kultuurraad om zichzelf te profileren.

De vraag die bij een dergelijke situatie al gauw naar boven komt is of de subsidies van RvS, bedoeld om een studentenwerking te ondersteunen, wel moeten aangewend worden voor een professioneel kunstencentrum waar de structurele band met de studentenbeweging niet helemaal gegarandeerd is.

Dergelijke vragen worden ook intern gesteld. Vorig jaar nog werden er door Kultuurraad/Stuc enkele modellen uitgewerkt voor een definitieve splitsing van Kultuurraad/Stuc. Die voorstellen werden echter al gauw gefnuikt toen duidelijk werd dat het Stuc geen aanspraak meer zou kunnen maken op Loko-subsidies. Aan de andere kant zijn er een aantal medewerkers van het Stuc die dergelijke splitsing helemaal niet oppor-tuun achten. Het zou immers het Stuc nog verder van de studenten drijven.

Op dit ogenblik is er echter een nieuw element in de zaak. Twee weken geleden werd bekend dat het Stuc erkend zou worden door het langverwachte podiumdecreet. Daarmee is nog niet zeker dat dit een subsidieverhoging met zich zou meebrengen maar de kans zit er wel dik in. Indien de nieuwe subsidies er komen, lijkt een splitsing Kultuurraad/Stuc dichterbij dan ooit. En dat zal een heel nieuw licht werpen op de discussies over de geldherschikkingen die aktueel aan de orde zijn binnen Loko. (svg)

Evolutie Loko(ASR)-subsidie 1982-1993
De bedragen verrekend naar 1982 in miljoen frank



Het geld van Loko — Op deze grafiek staat de evolutie te lezen van de ASR/Loko-subsidie. Dit zijn reële cijfers; de cijfers zijn omgerekend naar de waarde in 1982 (de index werd dus uit de cijfers gehaald). Alleen op die manier kan men een correct beeld krijgen van de bedragen toegekend aan ASR/Loko. De enorme daling in 1986 is het gevolg van de Sint-Anna besparingen en betekende een diepe snee in het werkingsgeld.

(Cijfers Sora/Krtra)

IMEXCOM TECHNOLOGY
Burgemeesterstraat, 3
3000 - Leuven
Tel : (0)16/223285 - Fax : (0)16/220485

You Need a Computer ?
For private or professional usage
The answer is simple :
- The BEST Price around -
- The BEST Service around -
Imexcom Technology
YOUR PARTNER

386 Sx 33Mhz
1 Mb Ram geheugen
FDD 3 1/2 (1.44Mb)
HDD 42Mb
VGA Card TRIDENT 256Kb
VGA 14" Monochrome Monitor
Keyboard Extended 102Keys
2 Serials - 1 - 1 Game
Mouse Micro. Comp.
Mouse Pad
Minitorver of Desktop Case

Price : 25990,- BTW In.

IMEXCOM TECHNOLOGY
Tervaetstraat, 93
1040 - Brussel
Tel : (0)2/7368756 - Fax : (0)2/7327879

SHIT!
DIE LAY-OUTERS ZIJN
WEERAL VERSLETEN. OOK
FOTOGRAFEN, SCHRIJVERS EN
KARTOONISTEN ZIJN NOG
STEEDS WELKOM. 'S
MEIERSSTRAAT 50
(DE DREMPEL IS NIET ZO HOOG, MAAR
ZE HEBBEN ER WEL VORIGE WEEK
GEWERKT.
EN DONDERDAG IS ER PIKKE...

De wortel van Wah-Wah is roots

Er komt op concertgebied langzaam weer iets op gang in Leuven. Van blues en folk tot hardcore, punk en metal, het komt allemaal aan bod in deze lieflijke studentenstad. Het gebeurt weliswaar op een bescheiden amateuristisch nivo, maar dat maakt de programmering misschien minder voor de hand liggend én interessanter. Veto wijdt een reeks aan lokale concertpromotors. Vzw Wah-Wah mag de spits afbijten.

Het kon niet anders of de blues-revival zou zijn weerslag vinden in de studentenwereld. Enkele studenten (Peter Van Rompaey, Bernard Bernaerts) hebben, in samenwerking met de uitbaters van De Blauwe Kater, een vzw opgericht die als doel heeft blues en andere vormen van rootsmuziek beter bekend te maken bij het publiek. Daarbij gaat het niet alleen om de louter muzikale aspecten, maar ook om de sociaal-historische achtergrond van de bedoelde genres. Met rootsmuziek wordt elke muziekvorm die nog duidelijke bindingen heeft met de traditie bedoeld. Voorbeelden zijn jazz, folk, cajun (zie Swamp Rat), zydeco (de zwarte variant van cajun met in hoofdzaak akkoord), wereldmuziek, gospel, en wat je als het 'singer-song-writergenre' kan omschrijven (bijvoorbeeld Michelle Shocked).

Nog volgens de statuten zal de vzw het beoogde doel proberen te bereiken door zich bezig te houden met het organiseren van verschillende activiteiten, zoals optredens, workshops, lezingen, filmvertoningen, talentenjachten en alternatieve td's. Met een speelse kater aan de lijn stapte Veto naar Wim Stynen, een van de bezielers van vzw Wah-Wah. Verder droegen reporter en fotoograaf drie-akkoordschema's en de vers opgeroepen herinnering aan een verloren liefde. De kweeste naar de zwarte geest kon beginnen.

Veto: Hoe kwam jullie op het idee om een vzw op te richten? Was er de behoefte om een eigen interesse uit te dragen of vonden jullie dat er een gat in de markt was of een dringende vraag naar optredens in het aangeboden genre?

Stynen: «Al deze elementen gingen samen. Ik ben konstant met muziek bezig en ik wilde andere mensen daar deel aan laten hebben. Tegelijk had ik het gevoel dat er in Leuven niet zo veel gebeurde. Wij geven onze concerten in De Blauwe Kater, alhoewel we daar niet aan gebonden zijn. De zaal is ideaal: iets beters vind je niet in Leuven. Er is wel de Minnepoort, maar de zitplaatsen daar zijn niet voor elk optreden geschikt. Je kan er natuurlijk meer mensen bereiken, al willen we niet meteen de grote namen aantrekken. We houden er rekening mee dat er niet teveel mensen op de optredens afkomen om onze kleine zaal niet te overbelasten. We werken ook niet in de richting van een studiegroep om samen met anderen zelf een zaal op te bouwen.»

Myte

Veto: Je wil de massa niet aantrekken en anderzijds wil je artiesten toch uit de anonimiteit halen.

Stynen: «We brengen bijna altijd muzikanten die vrijwel niemand kent. Ik ken ze wel omdat ik vorige zomer een tijdje in Amerika geweest ben om

er de staat Mississippi en alle traditionele blues-plaatsen te bekijken. Ik ben naar optredens gegaan en heb met artiesten gepraat zonder de bedoeling die mensen ooit zelf op een podium te zetten. Oorspronkelijk moest het namelijk een reisreportage worden voor het folk-tijdschrift *Gandalf*, maar zo ver is het uiteindelijk niet gekomen. Ik heb er toch enkele contacten aan overgehouden in Amerika. Wat ik zelf niet weet, krijg ik te horen van promotors die hun artiesten proberen te verkopen aan de vzw. Eens ze je kennen als organisator komt de informatie vanzelf binnen.»

Joints

Veto: Dacht je de echte blues te vinden in Amerika of bleek dat een myte?

Stynen: «De beste herinneringen komen wel van de staat Mississippi, maar je merkt daar niet zoveel meer van de blues. De myte wordt nu steeds meer in stand gehouden door een georganiseerd blues-toerisme. De herwaardering komt vooral van de blanken door middel van musea, grafstenen, plaatsen waar historische opnames zijn gemaakt. De echte blues vind je wel nog in de 'juke-joints', de typische cafes waar mensen blues spelen. De artiesten zijn niet altijd van een hoog nivo, maar de reactie van het publiek op het optreden, en omgekeerd, is enorm. Onlangs las ik nog een reactie op een video-opname en daarin werd de statische camera veroordeeld omdat het publiek daarin niet te zien was. De helft van wat er gebeurt, gebeurt in het publiek. De muzikanten spelen voor eigen publiek anders dan ze hier zouden doen. Ze staan op de dansvloer terwijl ze spelen. Haal je hen naar hier, dan ruk je ze uit hun kontekst. Veel van die muzikanten zijn niet gewoon voor een ander publiek te spelen.»



(foto Karol De Weert)

Het is onbeleefd met de voeten voor de kamera te zitten.

Veto: Wat noem je zelf dan de echte blues-muzikant? Hij die alleen funktioneert in zijn biotop of diegene die de blues ook kan vertalen naar een Europees publiek?

Stynen: «Het publiek hier waardeert niet echt de traditionele blues. Blanke muzikanten zien het ook altijd te technisch. De zwarte muzikant is misschien niet zo goed geschoold, maar speelt 'uit het hart'. Dat heeft een meerwaarde die ondefinieerbaar is en

daardoor ook ontgankelijk. Misschien hebben de meeste muziekrecensenten een te beperkt beeld van de blues om naar het publiek toe aan promotie te kunnen doen. Ze noemen dingen blues die helemaal geen blues zijn. Ik ben niet tegen vernieuwing. Ik bewonder diegene die de traditie kan inbouwen in de progressiviteit, maar daardoor komen de meesten er niet meer toe om de originele blues te waarderen.»

Veto: Hoe ben je zelf de blues gaan waarderen?

Stynen: «Via de rock-blues van Eric Clapton en John Mayall. Het moet geleidelijk aan gebeuren om dan uiteindelijk de vooroorlogse opnames te kunnen beluisteren. Eens je je over het kraken en ruisen hebt gezet, kom je tot de essentie van de blues.»

Ontmoedigend

Veto: Haal die vooroorlogse sterren maar eens naar Leuven...

Stynen: «Dat kan dus niet, maar we hebben wel nog de opnames en die kunnen we volgend jaar misschien samen beluisteren op mijn kamer. De geïnteresseerden krijgen dan de nodige historische achtergrond. Wat we volgend jaar nog zullen doen is een festival organiseren in februari. Zo gevarieerd mogelijk, twee oudere zwaarden, nog wat jongeren en wat blanken. Het zou in de Minnepoort doorgaan, want in open lucht funktioneerde de blues niet. Tussen de acts zouden we fragmenten uit documentaireprojecten. In dezelfde periode zouden er ook workshops zijn.»

Veto: De verdere evolutie?

Stynen: «Volgend jaar zullen we ons verbieden naar jazz en flamenco om niet uitsluitend vastgepind te worden op blues. We zullen ook proberen samen te werken met vzw Folkpodium om samen een groter en trouwer publiek te bereiken. Het telkens van voorafaan moeten beginnen om je zoal vol te krijgen is ontmoedigend. We willen ook Leuvense groepen in het voorprogramma stoppen en ze later een aparte avond geven. De populair Vlaamse blues-groepen zoals Blue Blot zijn voor ons onbetaalbaar, maar daar staat tegenover dat je ze al op andere plaatsen kan zien. Uiteindelijk gaat het om ambalantie, kwaliteit, originaliteit én betaalbaarheid.»

Johan Rooms

HdR viert 30 jaar bestaan

'Wapenstilstand' tussen VRG, KU Leuven en middenstand

Het Huis der Rechten (HdR), de fakbar van de studenten Rechten, heeft een lange weg achter de rug. Het werd opgericht als "ontmoetingscentrum waarin zoon- of dochter zijn of haar professoren en vrienden kunnen ontmoeten in een gezellige koffiebar" zoals blijkt uit een brief die in 1963 naar de ouders van alle rechtsstudenten werd verstuurd. De brief was ondertekend door toenmalig dekaan Zeger Van Hee en beheerder Hugo Vandenberghe, nu professor aan de rechtsfaculteit en CVP-senator, en zou het begin betekenen van een dertig jaar lange werking met alle hoogte- en dieptepunten vandien.

De huidige fakbar is een begrip in het Leuvense studentenleven. Lage prijzen, min of meer trendy muziek en profen die temauwernood nog een voet in het Huis zetten. Diezelfde profen doen wel hun intrede tijdens de feestweek. Een week die bol staat van activiteiten, gaande van een debatmiddag tot Breugeliaanse toestanden.

Zwaar

Het Huis der Rechten heeft in de voorbije 30 jaar een hele evolutie doorgemaakt, vaak gepaard met ongemakken. De tijd dat dekanen zich ertoe leenden om een geldinzameling voor het huis de nodige academische ruchtbaarheid te geven, behoort tot het verleden. De financiële problemen, de vertroebelde relatie met de KU Leuven en de soms gespannen verhouding tussen het Vlaams Rechtsverhoudingschap (VRG) en HdR zijn recentere gegevens.

Door een gebrek aan een lange termijnvisie werden in het verleden vele herstellingen aan het huis steeds uitgesteld. Tot de KU Leuven ingreep. Het pand aan de Tienestraat 53 — de beginlokatie aan de Koning Albertlaan was al lang verlaten — moest

aan de veiligheidsvoorwaarden voldoen. Tijden gingen de deuren zelfs dicht en een latent gevaar voor sloping zou achter de hoek blijven loeren. Het welses-nietesspelletje over een doorgang voor de brandweer bleef waar wegen op de werking van de fakbar.

Maar niet alleen met de KU Leuven en de stad had het HdR op geregelde tijdstippen conflicten, ook intern boterde het niet altijd even goed. Het VRG wenste namelijk meer inspraak. Een lijf-aan-lijfgevecht kon beginnen. De gevolgen waren de toewijzing van het huis aan het VRG en, als voorlopig eindpunt, een structuurverandering: de Raad van Bestuur van de vzw HdR kreeg een meerderheid van studenten.

Volgens preses David De Valck verlopen de vergaderingen van de Raad van Beheer tegenwoordig volstrekt democratisch en zijn interne strubbelingen alsook een verziekte relatie tussen de KU Leuven en de stad van de baan. Dat laatste zal wel waar zijn, maar het blijft merkwaardig dat de vier dagelijks beheerders, hoewel zij rechtsstudent moeten zijn, niet verkozen zijn, zodat de vroegere 'kiekvorming', die vaak voor problemen zorgde, structureel niet echt verme-

den kan worden. Het lijkt erop dat de relatie VRG-HdR meer te maken heeft met het al dan niet goed overeenkomen van de respectievelijke verantwoordelijken — een toch wel erg subjectief gegeven — dan met formele garanties. Nochtans zijn verkiezingen van de dagelijks beheerders uit den boze, zegt De Valck: "Men vindt niet gemakkelijk vier mensen die daarenboven nog over de nodige tapervaring beschikken."

In feite zijn de strubbelingen VRG-HdR vooral terug te brengen tot de ontstaansgeschiedenis: "Het HdR is niet ontstaan uit het VRG en heeft lang een apart bestaan geleiden, de vergelijking met Dulci, de fakbar van Ekonomika, gaat in die zin dus niet op. De Dulci is ontstaan op uitdrukkelijke vraag van Ekonomika, terwijl het VRG is opgericht door iemand die het niet eens was met het beleid van het VRG, met name Hugo Vandenberghe", aldus De Valck.

Een ander oud zeer tussen VRG en HdR, het gebruik van de fakbar door het VRG, werd behoedzaam opgelost. Bert Schoofs, preses VRG in 1990-1991, koppelde een contract vast aan het contract dat zijn voorganger Raf Vermeire met de KU Leuven had gesloten over de toewijzing van het Huis der Rechten, met als voornaamste bepaling, de lastenverdeling tussen kring en fakbar. Het VRG neemt de kosten die het voor het gedeelte van het gebouw dat zij zelf gebruikt nodig acht, voor eigen rekening. Andere kosten komen op het konto van het HdR.

De wankele verhouding tussen de universiteit en de kombine HdR-VRG krijgt een vervuwendiging in een soort afgesproken wapenstilstand. De Valck wijst op het gegeven dat Masschelein, de voorzitter van Studentenaangelegenheden, zich volgens hem nauwelijks met de problemen inlaat en het dossier overlaat aan Peeters van het

Algemeen Beheer. "Daar zijn ze tevreden over de goedgekeurde investeringen, de structurele verandering en de oplossing van een betwiste faktuur. Garanties op lange termijn heeft geen enkele fakbar. Een degelijk investeringsplan beantwoordt het best aan die verzuchting; met zoals de toewijzing van het huis kontractueel tot 1999 is vastgelegd: Voor een eventuele branddoorgang naar De Valk hoeven we niet te vrezen. De KU Leuven heeft een gebouw iets verderop gekocht". Het gebouw dat David De Valck bedoelt is het huis in de Tienestraat 43, dat toevallig of niet, in augustus vorig jaar onbewoonbaar is verklaard. Voor de KU Leuven ligt de mogelijkheid voor een branddoorgang naar kollege De Valk nu helemaal open.

Blijven de problemen met de middenstand. De middenstand, en dan vooral in persoon van Luc Ponsaerts, VLD-gemeenteraadslid en voorzitter van de het Oude Marktcommissie heeft het traditioneel erg moeilijk met de lage prijzen van de fakbars en met het lawaai en vandalisme, waar vooral fakbars mee verzenelvigd worden. Volgens Ronny Gijzen, algemeen beheerder van het HdR, "verliep een eerste gesprek met Ponsaerts' middenstand positief. Hij heeft ook voor het specifieke karakter van fakbars, met name de kostenstructuur en de lage prijzen. We kunnen het zo, waarom zouden we het anders doen. Ponsaerts heeft niets tegen fakbars, behalve tegen zij die zich niet aan de regels houden. Hij richt zijn pijlen eerder op de commerciële cafes die hun boekje te buiten gaan. Zelf hebben we een geluidsbegrenzer aangebracht. Klachten van de burens zijn er niet." Dit laatste is ook logisch: de twee burens zijn allebei cafes.

Barth D'haene
Steven Van Garsse

Feestweek van het HdR: maandag 8 februari, Johan Verminnen (in Pieter De Somer), 21.00 uur — Dinsdag 9 februari spagettidag & tappende profen — Woensdag 10 februari debatmiddag (Blanpain, Van den Brande, Vandenberghe, Van Sina) & Karaoke avond — Donderdag 11 februari Breugeliaanse avond.

En Standaard Boekhandel zet Leuven op zijn kop

De medewerkers van Standaard Boekhandel maken er elk jaar weer een erezaak van om jullie een reeks vakboeken en een pak aanbevolen literatuur aan te bieden aan de laagste prijs. Hiernaast vind je een greep uit het aanbod.

WETENSCHAPPEN

Agresti Categorical data analysis
Alonso-Finn Fundamentele natuurkunde 4, Quantum fysica
Ashcroft Solid stat physics
Atkins Physical Chemistry
Brown Genetics
Halliday Physics volume 2 extended
Isaacs Physical organic chemistry
Ohanian Physics
Sandler Basic chemical and engineering thermodynamics
Serway Physics for scientists and engineer's
Sörell Interpretingspectra for organic molecules
Volhardt Organic chemistry

INFORMATICA

Buitenhuis Digitale systemen
Burger Interactive computer graphics
Peteson Operating system concepts
Vandenbulcke Data base systemen voor de praktijk
Verhelst Systeemontwikkeling, handboek en werkboek
Winston Artificial intelligence

GENEESKUNDE

Becker Ear, nose and throat diseases
Bernards Fysiologie van de mens
Bijlsma Leerboek reumatologie
Bulechek Nursing interventions
Coehlo Zakwoordenboek der geneeskunde
De Boer Leerboek chirurgie
Evers Theorieën en principes van verpleegkunde
Langman Medische embryologie
Meinders Therapie in de interne geneeskunde
Merlevede Vitamines en hormonen
Newsholme Biochemistry for the medical sciences
Oosterhuis Klinische neurologie
Polit Nursing research
Rieger Glossary of genetics
Sesam atlas van de anatomie deel 1, 2 en 3
Sesam atlas van de fysiologie
Sobotta Atlas of human anatomy volume 1 en 2
Van Bemmel Handboek medische informatica

SOCIOLOGIE

Fauconnier Mens en media

FILOSOFIE

Steel Historische inleiding tot de wijsbegeerte

FILOLOGIE

Bradburry Modern American novel

Northon Anthology

Perkins American tradition in literature

RECHT

Codex boekhoudrecht

Codex financieel recht

Codex fiscaal recht deel 1 en 2

Codex sociale zekerheid

An A to Z of common errors

Fundamentele Belgische wetgeving (studentenuitgave)

Alen Grondwet - staatsvorming

Alen Sylabus staatsrecht deel 1

Denaau Inleiding tot bijzonder strafrecht

Dirix Zekerheidsrecht

Huyse Gewapende vrede

Huyse Kleur van het recht

Malfliet De muur voorbij

Nys Geneeskunde, recht en medisch handelen

Nys Wetboek medisch recht

ECONOMIE

Inleiding tot de economie

Van opgave tot uitkomst

Buckley Multinational finance

Cascio Managing human resources

Carlton Modern industrial organization

Foster Financial statement analysis

Hellriegel Organizational behavior

Ostergren Cost accounting

Kotler Marketing management

Levy-Sarnat Capital investment and financial decision

Madura International financial management

Makridakis Forecasting

Pindyck Microeconomics

Salamon Industrial relations

Winston Operations research

Standaard Boekhandel



TEL. 016/23.98.21

3000 LEUVEN

NAAMSESTRAAT 57

* Het kind februari, of tot einde voorraad

Chili...

uit Mexico, Bolivia,

diverse groepen, o.a.

een CD met werk van

Music of the World,

Guatemala

tek-literair boek over

K.H. Poppe, een poli-

De boerenoorlog, van

uit:

Als kado kan je kiezen

dent Aid-Iogo.

stuker met het stu-

De deelnemende pro-

dukten dragen een

boek of een CD kado.

koop, geven we je een

nemende producten

of meer aan deel-

zaken voor 1000 frank

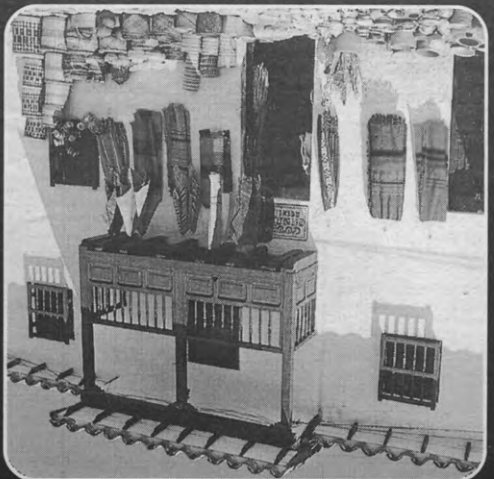
twee deelnemende

Als je in een van de

...en bouw een feestje met Lampus!
En bij Campus loopt er in februari ook al een speciale Student Aid-actie. Voor wie op zoek is naar salsa-, rumba-, hip hop-, soca- of calypso-muziek, deze gouden raad: loop eens bij Campus langs. Daar hebben ze, speciaal voor de gelegenheid, een massa Latijnsamerikaans platenwerk in huis gehaald. Ook voor jazz, reggae, zouk, samba, tango, funk, merengue, mambo, chachacha...



Kom in de stemming bij Standaard Boekhandel
Student-Aid verzorgt in februari een kleine boekenbeurs in de winkel van Standaard Boekhandel. Over verschildende smaken verspreid, vind je er boeken die normaal nergens te krijgen zijn, allemaal rond Latijns Amerika. Fictie of non-fictie, proza of poëzie. Kom, met Student Aid, Latijns Amerika ontdekken in Standaard Boekhandel. Het kan de hele maand februari lang.



**Student Aid bouwt een stukje
Latijns Amerika in Leuven**

KADO

Zoekertjes

- Gevonden op donderdag om 18.00 u: pennezak, aan voordeur Naamsstr. 117. Bellen op zelfde adres (3x lang).
- Piertertje. Piertertje in de krant, wie is de doodste pinguin van heel het land? PIR.
- Simbam, enkel om te zeggen dat ik nog leef (je weet maar nooit). Droom zacht! Katleen.
- Gladriel, ge hebt dan misschien geen liedje over uw verjaardag, maar wel een heel mooi over uw naam. Goed luisteren straks. Bilbo.
- Fans van Prince en Helmut Lotti. Op 16 februari kunnen jullie je lievelingsnummers aanvragen op de fuif in de Eagles.
- Dringend nog medewerkers gezocht om het Ithaka-projekt op poten te zetten. AF-spraak wo. van 19.00 tot 20.00 u in het Ithaka-lokaal (eerste verd. in het Stuc).
- Radio Estavoy (wo. 22.00 u tot 24.00 u, 103.3 fm) zoekt dan wel luisteraars, maar je zou een grote hanswont moeten zijn om daar naarte luisteren. (Ofwel noem je Tony). De ontvenders luisteraars.
- Typen thesis, verslagen, briefwisseling, Kris Roselle, Naamsstg. 130, 3000 Leuven, 20.70.77.
- Veto wordt Katechetika's grote roddelkrant. Plan uw hart vast vanaf volgende week.

- Wanneer het hele leven zich samenbalt in het nu, Frits en het me gelukt al het andere te vergeten, heb ik misschien wel de meest intense vorm van vreugde bereikt. Een vrouw.
- Een warme, bij momenten snijdende geur in mijn mond / de geur van een sigaret die ik zojuist gerold heb / omdat ik niet goed kan werken, om de geur van / jouw mond, jouw adem, jouw kus. Tess.
- Minder look kan ook al helpen.
- Verloren: zwarte rugzak met witte bollen op Campus Heverlee. Bel me: 23.86.15.
- Nijntje & Botje, wat zouden jullie vinden van een kusje van Hugo?
- Studentenkamer te huur vanaf 1 maart 1993 tot einde academiejaar; gelegen in Sint-Maartenstraat nr. 6, prijs 5.100. Steven: 22.13.25 (voor 17.00 u), daarna op kot zelf.
- Bokl Voici mijn 2: paard B1-A3 (BB).
- Een Afrikaans student zoekt Christel, ontmoet tussen 18-23 jan. voor Alma 1. Kontakteeer me snel.
- Mobeetoe aan Pata-syndroom: volgens onze slager is Pe2 anatomisch onmogelijk oftewel error, Warer, Error! ps zet 11 van wit was Pc4.
- De dief van 4 Shetland bolletjes in Alma 1 dient zich in verbinding te stellen met 20.81.11 zodat ik het truitje van mijn

zoontje kan afmaken.
Moord! Moord!
 • Verd. aan Bogaardenstr. 26 op maandagochtend 1/2: blauwe plasticen zak met daarin gehuurde strips en een bruin geblokke sjal. Zou de 'eerlijke vinder' het zakje willen terugbezorgen op boven-

JO MEUWISSEN
 bvba
 Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal voor seminaries, evenementen, optredens, fuiven en TD's
 (afhankelijk van de afmeting)
 NIEUW - LCD - VIDEOPROJECTOREN
tel. 016/201.301

vermelde adres (An T).
 • Afdrukken op Postscript laserprinter, lay-out van documenten en tesis, inlezen van gedrukte tekst naar tekstverwerker via skanner: Abax, Gezellelaan 17, Heverlee (nabij Parkpoort), 20.73.61 — ook na kantooruren.
 • Wil diegene die mijn boekentjes (bruin leeri) meenam uit Alma 2 op do. 4/2 tussen 13.00 u en 14.00 u, dat zo vlug mogelijk terugbezorgen? Al mijn thesismateriaal zit er namelijk in. Greet DS, Parkstraat 15.
 • Radio Danny fuift. Wo. 10/2 vanaf 21.30 u in Eagles. En 't zal goed worden.
 • Ach Krisje toch.
 • Kan iemand PIR vertellen wat er op nr. 85 en op nr. 48 stond in de Tijdloze 100 van Studio Br.
 • Sorry Nathalieke, vergiffenis. Kzal nooit meer doen. Kzal braaf zijn. Kzal bellen. Mag ik nu uit de hoek.
 • Ik ben Beatles- en Paul McCartneyfan en verzamel daar ook alles van. Alle materiaal (knipsel, poster, ...) en ook

Tikwerk Vertaling Tekstverwerking
 Geprint en/of op diskette
 Tel. 016/26.06.58
 Fax 016/25.17.60

andere fans zijn welkom in de H. Consciencestr. 46 (Vragen naar Tijd).
 • Op zoek naar een boeiend onderwerp voor je tesis, paper of seminarierwerk ivm milieu, huisvesting, feminisme, ruimtelijke ordening of welzijnswerk? Misschien heeft de Leuvense Wetenschapswinkel iets voor jou. Naamsstraat 96 lokaal 03.06, tel. 20.54.41.
 • Te huur: ruime kamer, gemeubeld, gemeenschappelijke douche en keuken (met mikrogolf). Bl. Inkomstr. 64. Vanaf maart.
 • Wil de persoon die op 1/2 rond 18.00 u mijn boekentas meenam uit de hal van Alma 3, of de vinder van de inhoud (oa bril, rekenmachine, cursus bevolkingsgeografie en oefenpakket), contact opnemen met Ruth Sprangers, Naamsstg. 275, Heverlee.
 • Voor iedereen bij wie homo-erotische ontwikkeling niet rimpelloos verloopen is, rollen we ook elke dinsdag van 20.00 u tot 23.00 u de loper uit (onthaal Roze Drempeel, Minckelerstraat 47C, JAC, 20.06.06). Vrienden maken? Babelkroeg elke donderdag 21.00 u lerse-Predikerheerstr. 25.
 • Wat doet deze lijn hier zomaar tussen??? Aha!
 • Lesbienecentrum vzw Labyrinth (25.55.67) organiseert regelmatig activiteiten en fuiven, geeft een kranctie uit met daarin informatie over activiteiten in Leuven en Vlaanderen, en doet aan onthaal. Fuiven: elke tweede en vierde zaterdag van de maand in de Shrink, Tiensstraat 155, kranctie: tweemaandelijks, proefex. op aanvraag, onthaal: elke dinsdag van 20.00 u tot 23.00 u in de Minckelerstraat 46, (JAC).
 • Kris, je ziet er vandaag regenachtig uit, Armand Pien



Migrantenwerkers antiracisten en Vlaams Blokkers: één pot nat...?!

Prof. J. Blommaert in gesprek met J.P.Rondas (BRT3) over 'Het Belgisch Migrantendebat'

Woensdag 10 februari om 20.00h
 Oratieënhof - Mechelsestraat 111 - Leuven
 Org. Jeugdendienst Graffiti vzw en IMAVO vzw

MAANDAG

- 12.00 u HAPPENING Middaganimatie, in Alma 2, org. Student Aid.
- 14.00 u HAPPENING Promotienamiddag Nikaraguaanse markt, in Brussel-sestr., org. Student Aid.
- 20.00 u FILM Stille-Filmklassiekers: 'Das Tagebuch einer Verlorenen' (1929) van G.W. Pabst, met Louise Brooks. Over de zieke moraal van de Duitse bourgeoisie in de pre-nazi-tijd, in Studio 1, org. Stuc ism Studio Filmtheaters.
- 20.00 u FILM 'Romero', in Studioke, org. Student Aid.
- 20.00 u PRAATGROEP Gesprekavond over en met ouders van homo's en lesbiennes, in Maria-Theresiastraat 114, org. Het Goede Spoor/De Roze Drempeel.
- 20.00 u TEATER 'Carmen' door het Cie Aimé de Lignière, in Stadsschouwburg, org. cc Romaanse Poort.
- 20.30 u TEATER 'Het liegen in ontbinding (over kunst en katastrofen)' in een regie van Guy Cassiers en naar werk van Wilde, Beckett, Maeterlinck en Barnes. Centraal staat kunst als een imagineaire maar autonome wereld, in Vlamingenstr. 83, toeg. 300/200.
- 20.30 u VOORDRACHT 'Relatievorming en seksualiteit: 'Liefde na verschild' met Alfons Vansteenkoven (KU Leuven), in Kleine aula, MT, toeg. gratis, org. Werkgroep Preventie van Studentenvoorzieningen ism het Instituut voor Familiale en Seksuologische Wetenschappen.
- 21.00 u KONCERT Optreden met Johan Verminnen, in PDS, org. Huis der Rechten.
- 22.15 u FILM Stille-Filmklassiekers: 'Way Down East' (1920) van D.W. Griffith, met Lillian Gish. Melodrama rond een bedrogen zwerfster in New England, in Studio 1, org. Stuc ism Studio Filmtheaters.

DINSDAG

- 20.00 u FILM 'La Chute de la Maison Usher' (1928) van de Franse regisseur Jean Epstein naar het werk van Edgar Allan Poe. Lugubere prent over een jonge kasteelheer wiens overleden vrouw Madeleine over een stormachtige nacht verrijst. Als voorfilm: 'Un Chien Andalou' (1927) super-surrealistische toestanden van Luis Bunuel, in Studio 1, toeg. 175, org. Stuc ism Studio Filmtheaters.
- 20.00 u INFO Vormingsavond over El Salvador in het kader van de cyclus over Midden-Amerika en ter voorbereiding van de actieve vakanties in deze regio, in Stuc (1ste verdieping), org. Stichting De Nieuwe Wereld.
- 20.00 u OPTREDEN Revue, in Stadsschouwburg, org. LBK.
- 20.30 u TEATER 'Het liegen in ontbinding (over kunst en katastrofen)' in Vlamingenstr. 83, toeg. 300/200.
- 20.30 u VOORDRACHT 'Relatievorming en seksualiteit: een mens als een ander' door André Nuytemans, in MT (lok. 01.03), toeg. gratis, org. Werkgroep Preventie van Studentenvoorzieningen ism Homoseksualiteit en Gelooft.

WOENSDAG

- 13.00 u DANS Een uur kult-uur: 'Chambre d'appartement' dansuitvoering

- ALFA**
 08/02 om 22.00 u: fuif, in Rumba, ink. 70/50. 09/02 om 21.00 u: kantus, in de Straatsum, ink. 200. 10/02 om 20.00 u: lezing over Peru, in MSI. 11/02 om 20.00 u: film, in MSI.
- APOLLOON**
 08/02: Westvlaamse avond met optreden Johnny Turbo, in Sportzak. 09/02: Latijnsamerikaanse dag nav. Student Aid, met optreden van SIR. 10/02: sport: aardbaltornooi & betoging aktie-komitee L.O., in Sportkot. 11/02: Lustrum-kantus, in Thier.
- EOOS**
 08/02 om 20.00 u: redaktievergadering, op permanente Fak L&W. 10/02 om 16.00 u: permanente, in Fak L&W. 10/02 om 22.00 u: Karnaval-TD 'Wie verkleed is komt goedkoper binnen', in Albatros. 13/02: Arbituriëntendag, in L&W. 16/02 om 20.00 u: presidiumvergadering, boven Fak L&W.
- GERMANIA**
 11/02 om 21.00 u: optreden van de Germania-band, Rubbish Heap en Betty Goes Green, in Lido.

AGENDA

door **Maud Vermeire**

in Lodewijk XIVde-stijl door het Vlaamse Ensemble Fontainebleau, met muziekbegeleiding door Van Heyghen en Ketels (blokfluit), Verhelst (klavecimbel) en Watillon (gamba), in Kadoc-kapel, org. Kultuurcommissie KU Leuven.

19.00 u BIJEENKOMST Open vergadering van het Ithaka-projekt, in Ithaka-lokaal, Stuc (1ste verdieping).

20.00 u DEBAT 'Migrantenwerkers, antiracisten en Vlaams Blokkers: één pot nat...'. Prof. J. Blommaert (UIA) in gesprek met J.P. Rondas (BRT 3) nav. het verschijnen van het boek 'Het Belgisch Migrantendebat', in Oratoriehof, org. Jeugdendienst Graffiti ism Imavo.

20.00 u VERGADERING Studenten Tegen Racisme, in MCC Mala Ibrahim (lok. 11 of 13).

20.15 u LEZING Filosofische conferentie 'Over het nihilisme', in Kard. Mercierplein 2, org. Hoger Instituut voor Wijsbegeerte.

20.30 u VOORDRACHT 'Relatievorming en seksualiteit: vrouw blijven bij een man' met Wies Stael-Merckx (Dienst Geestelijke Gezondheidszorg, Utrecht), in Kleine Aula-MT, toeg. gratis, org. Werkgroep Preventie van Studentenvoorzieningen.

21.00 u LEZING/VIDEO 'Privée-geschiedissen van Hongarije' door Peter Forgacs. Ter illustratie wordt de meest recente tape van de videomaker rond Ludwig Wittgenstein vertoond, in Stuc.

DONDERDAG

18.00 u LEZING/VIDEO 'Hypertelvisie: de toekomst is het verleden in achteruit' door Steve Fagin, in Stuc.

20.00 u DEBAT Politieke discussie rond 'Het Wetenschapsbeleid in Vlaanderen. Evaluatie van een beloftevrij jaar sinds 6 februari 1992', met Van den Brande, Thielemans (voorzitter Focus Research), prof. Bruynsraede (voorzitter Onderzoeksraad KU Leuven) en E. Vermeylen (adviseur van het VEV), Huis van Chièvres, Groot Begijnhof, org. Focus Research en Lovan.

- KATECHETIKA**
 09/02 om 20.00 u: 24 - Wien, in 2PK. 09/02 om 20.00 u: open presidiumvergadering.
- PEDAGOGISCHE KRING**
 08/02 om 20.00 u: kringvergadering, in permanente.
- POLITIKA**
 08/02 tot 12/02: mini-voetbaltornooi, in RC De Mol. (zie valven) 08/02 om 20.00 u: kringvergadering, boven kafee. 10/02 om 22.00 u: optreden van The Unusual Schnoz (Politika-band voor Songfestival), in kafee. 11/02: ballet 'Gisèle' in Antwerpen, kaarten op sekretariaat. (zie valven) 11/02: Jeneveravond, in kafee. 11/02 om 12.00 u: piknik, in kiosk stadspark/Alma 3, ism. Sociale Raad.
- PSYCHOLOGIE**
 08/02 om 18.00 u: Memo, in Kringlokaal. 08/02 om 20.00 u: cultuurvergadering, in Kringlokaal. 08/02 om 21.00 u: vertoning 'The Marsh', in Shrink. 09/02 om 19.00 u: Top 100 aller tijden, in Shrink. 09/02 om 20.00 u: statutaire kringvergadering, in lok. 00.14. 10/02 om 13.00 u: Wereldwinkel-standen, in Shrink. 11/02 om 22.00 u: Sentimental Night: 'Close encounters of the first kind', in Shrink. 13/02 om 13.00 u: infodag, in Shrink.

- 20.00 u DEBAT 'De verdeeldheid binnen de Vlaamse Beweging' met Jan Loones (VU), Francis Van Den Eynde (Vlaams Blok), Peter De Roover (VVB), Lionel Van Den Bergh (IJzerbedevaart) en moderator Luc Neuckermans (De Standaard), in aud. Z. Van Hee, De Valk, toeg. 50, org. Vujo-KUJL.
- 20.00 u KONCERT Benefietconcert door het Kamerorkest van het Lemmensinstituut olv Wim De Moor. Muziek van H. Gorecki, E. Ysaye, P. Hindemith en D. Shostakovich, in Begijnhofkerk, toeg. 150, org. Universitair Symfonisch Orkest.
- 20.00 u KONCERT Het Ensemble Hedendaagse Muziek Lemmensinstituut olv P. Swerts voert werk uit van F. Poulenc, in Concertzaal Lemmensinstituut, toeg. 150, org. Concertvereniging Lemmensinst.
- 20.00 u TEATER 'Rosalie Niemand' door het NTC, in aud. Minnepoort, org. cc Romaanse Poort.
- 20.30 u VOORDRACHT 'Relatievorming en seksualiteit: in de grond geaard, door de geest bewegen' met Wies Stael-Merckx (Dienst Geestelijke Gezondheidszorg, Utrecht). Over hedendaagse spiritualiteit en seksuele rolpatronen, in Kleine Aula, MT, toeg. gratis, org. VUJL.
- 21.00 u VIDEO Recente Amerikaanse video samengesteld en ingeleid door Steve Fagin: 'Columbus on Trial', 'Jollies', 'White Homeland Commando', 'The Great Invisible' en 'The Machine that Killed Bad People', in Stuc.

VRIJDAG

- 20.30 u KONCERT Werk van Schubert, Schumann, Bartok en Schnittke door de Sloveense violist Miha Pogacnik, met klavierbegeleiding, in Maria-Theresiakollege.
- 20.30 u LEZING/VIDEO Op basis van vroeger afgenomen interviews als journalist werpt Chris Dercon een blik op een kwarteeuw kunstvideo, in Stuc.
- 22.00 u VIDEO Ter afsluiting van de lezingen rond video, vertoning van 'Die Eenen der Anderen' van M. Odenbach, 'La Puissance de la Parole' van H.-L. Godard, 'Sucker' van T. Oursler en 'Incidence of Catastrophe' van G. Hill, in Stuc.

MAANDAG

- 20.00 u DANS Rock 'n Roll-avond, bijeenkomst Maria-Theresiastr. 114, org. Het Goede Spoor/De Roze Drempeel.
- 20.00 u FILM Veertiendaagse tegen racisme: 'Yasmina & Samir' over relaties bij migrantenjongeren. Deze film werd vorig jaar in Antwerpen gemaakt door de migrantenorganisatie Dounia, met nabespreking door 3 van de actrices, waaronder de hoofdrolspeelster, in MSI 00.28, org. Ster.
- 20.30 u LEZING 'Het beeld van man en vrouw in de populaire beeldcultuur' door Marjyn van der Jagt. Inleiding op de film 'Jour et Nuit', centraal staat de productie 'Thelma and Louise' van Ridley Scott, in Stuc.
- 21.00 u BIJEENKOMST Milieuraad KU Leuven, in Stuc (1ste verdieping).
- 22.30 u FILM 'Nuit et Jour' (1991) van Chantal Akerman over een liefdesrelatie die onder het ignorerend oog van de man in een driehoeks-verhouding uitmond, in Stuc, toeg. 150/100.

- VTK**
 08/02 om 20.00 u: info-avond: solliciteren, hoe moet dat?, in aula BBL, Bondgenotenlaan. 08/02 om 20.30 u: koorrepetitie, in Kasteel. 08/02 om 21.00 u: Student Aid/Nicaraguaanse avond, in Flap/Harlekin. 08/02 om 22.00 u: optreden Luis Marguez & Eric Neels, in Flap. 09/02 om 20.30 u: repetitie blazers, in Kasteel. 10/02 om 11.30 u: broedjens/Nicanamiddag (Student Aid), in RC. 10/02 om 14.00 u: werkinkwels Student Aid, in RC. 10/02 om 19.00 u: repetitie fluiten, in Kasteel. 10/02 om 20.30 u: repetitie strijkers, in Kasteel. 10/02 om 20.30 u: fotoen-dia-avond rond de USA-reis (met Bouboule), in RC. 10/02 om 22.00 u: Archifluif. 12/02 om 08.00 u: begin opbouw Galabal.
- VTK/FARMACIE**
 11/02 om 22.00 u: Top 100 TD Kandidaturen, in Corso.
- WINA**
 09/02 om 20.00 u: kantus, in RC. 10/02 om 22.00 u: Longdrinkbar, in RC, alles aan 30 frank. 10/02 om 23.00 u: Jungelove in Diepenbeek, vs vertrekt aan Alma 3, vooraf inschrijven 250/200 frank. 11/02 om 20.00 u: OWGvergadering, in Kelder.

'Het orkest van de Titanic'

Student Aid voorbij de kinderlijke naïviteit

Het mag duidelijk zijn: Student Aid gooit het dit jaar over een andere boeg en wil de discussie rond de Noord-Zuidverhoudingen mee stimuleren. Daartoe wordt dit jaar een boek gepubliceerd, dat een zevental bijdragen van verschillende auteurs rond de Noord-Zuidproblematiek groepeerd.

Het boek betekent een erkenning door Student Aid van de kritiek die door de eerste twee (en ook meest bekende) auteurs, namelijk Hans Achterhuis en Dirk Barrez, wordt gelanceerd: Niet Goevernementele Organisaties (NGO's) zijn vooral geldinzamelingsmachines geworden die zich blind staren op projecten en hierbij zichzelf niet durven in vraag stellen. Student Aid stelt met de publicatie van dit kritische boek zichzelf duidelijk wel in vraag.

Offensief

In haar inleiding erkent Student Aid die kritiek overigens en omschrijft haar eigen, vaak eenzijdige fokus op geldinzameling en projectwerking als kinderlijke naïviteit. Nu wil men een nieuwe weg bewandelen, en dat betekent op de eerste plaats een zelfevaluatie. Verder wordt ook een aanzet gegeven voor een toekomstperspectief: de komende tijd wil Student Aid de discussie met studenten uit het Zuiden aangaan. De niet-gebondenheid van Student Aid zou dan ook een ideale troef kunnen zijn om te zoeken naar nieuwe vormen om de solidariteit met het Zuiden in te vullen.

Het boek moet echt een unicum in de Nederlandstalige wereld genoemd worden. De historie van de meest uitgebreide tekst uit het boek, namelijk 'De val der engelen' van Dirk Barrez, bewijst dit ten overvloede. Het manuscript is inmiddels anderhalf jaar oud en behoort zonder twiffel tot de meest besproken en omstreden onuitgegeven werken van de laatste decennia. Barrez kon immers zijn manuscript niet gepubliceerd krijgen — ook al was er al een zeer lovende vooruitblik in Knack verschenen.

Twee uitgeverij wilden 'De val der engelen' absoluut uitgeven maar kregen van hun koninc verbod om dat te doen. Andere uitgeverij begon kopie van het manuscript te verspreiden zodat een waar tegenoffensief ingezet kon worden. Dat Student Aid besloten heeft de tekst dan maar zelf uit te geven, getuigt van een duidelijke stellingname. Niet dat wat Barrez schrijft het evangelie is waarachter Student Aid zich volmondig schaar, maar een ideeënkfrontatie is meer dan ooit noodzakelijk wanneer we de discussie over de NGO-werking in de toekomst willen voeren.

Ramphulp

Het boek laat in het geheel geen heilige huisjes ongemoeid. De eerste bijdrage van het boek 'Als haaien mensen waren', van de alom gerespecteerde Nederlandse filosoof Hans Achterhuis geeft al meteen de toon aan van het boek. Met tal van voorbeelden probeert Hans Achterhuis de myte van de ontwikkelingsamenwerking te doorprikken. Achterhuis haalt Hoebink aan die stelt dat er in het voorlichtingsblad van de Nederlandse ontwikkelingsamen-



(foto Karel De Weerd)

werking nog nooit een mislukt project beschreven is. Dat staat in schril contrast met de uitspraak van de minister van ontwikkelingssamenwerking, die toegeeft dat wanneer tien procent van de projecten zou slagen, men al van een succes kan spreken. Hij haalt andere deskundigen aan die ramphulp voorstellen als de ramp ná de ramp, zoals bijvoorbeeld een vertegenwoordiger van een Scandinavische kerk die stelt dat "die rampen misschien niet eens het ergste zijn, de grootste ramp is onze hulpverlening erna." Ramphulp ontwricht maar al te vaak de lokale structuren en ontleemt de mensen de mogelijkheid om hun problemen zelf te lijf te gaan. Die kritiek op noodhulp wordt letterlijk overgenomen door Barrez.

Etnocentrisch

De ontwikkelingsamenwerking zoals die in progressieve milieus wordt gevoerd is vaak een kritiek op de officiële ontwikkelingshulp — namelijk die van de overheid. De Brit Graham Hancock had de falende, moordende, korrumpende, kortom kontraproduktieve ontwikkelingshulp met heel wat voorbeelden te boek gesteld in zijn 'Lords of Poverty'. Dirk Barrez probeert aan te tonen dat ook de NGO's — die tot nu toe wel op de sympathie van progressief Vlaanderen konden rekenen — ook niet smeteloos zijn. In striemende bewoordingen laat hij ook van hun werk geen spaander heel: "De NGO's dreigen te verzuipen in hun eigen projectenburokratie... Maar misschien is het het racistisch gekleurde, etnocentrische en paternalistische superioriteitsgevoel dat slachtof-

fers van rampen enkel als hulpelozen wil zien nog het meest storend van al. Hulp van blanken voor de armen." Verder wordt de NGO-werking vergeleken met een toeristenburo. Het pleidooi van Barrez komt over als een oprechte verontwaardiging over het feit dat NGO's van hun ware bestaansredenen zijn afgeweken en niet meer nadenken over het nastreven van globale veranderingen in de richting van een leefbare wereld.

De traditionele kritiek op Dirk Barrez blijft ook nu overeind: hij gooit het kind met het badwater weg, of — om het met de woorden van een andere auteur in het boek te zeggen — "de discussie wordt gevoerd in uiterst vereenvoudigde zwart-wittemen. Je kan niet alle NGO's over een kam scheren. Voor heel wat NGO's vormen projecten slechts een middel, geen doel" (Jean Bossuyt in 'De midlife crisis van de NGO-sektor'). In vraag die zich telkens opdringt is natuurlijk welke kant het dan wel uitmoet met de NGO-werking.

Zowel Barrez als Achterhuis houden een warm pleidooi voor een fundamenteel debat rond de politieke doelstellingen van NGO's. De NGO's hebben een belangrijke rol te spelen in het "waarmaken en verdedigen van de mensenrechten". Verder houdt Barrez een basisdemocratisch pleidooi voor een echte duurzame ontwikkeling en aandacht voor de milieuproblematiek. Het Zuiden moet opnieuw de beslissingsmacht over de aanwending van zijn milieu in zijn bezit krijgen. Dit alles om het verder ondergrens commercialiseren van landbouwten, weiden, bossen en viswaters tegen te gaan. Als organisatievorm schuift Barrez de "dorpsrepubliek" naar voor als opbouw van een maatschappij van onderuit.

doorstroming. Beide auteurs stellen de vraag of het hier niet gaat om nieuwe vormen van overheersing en kolonialisme door liefdadigheid. Natuurlijk moet men ook oppletten niet te vervallen in een romantisch beeld van bijvoorbeeld een ongerepte, goudelijke Afrikaanse kultuur. Kultuur is geen statisch gegeven en verschillende culturen evolueren natuurlijk ook in relatie tot elkaar.

Postpunk

Een derde groep auteurs zijn drie Westerse professionelen op het gebied van de ontwikkelingsamenwerking, Melanie Schellens van de NCOS-studiedienst stelt, ondanks de ook volgens haar vaak terecht kritiek op de NGO's, projectwerking als zodanig niet in vraag. Zij pleit wel voor een herformulering van de werking, vooral in samenspraak met de mensen van het Zuiden zelf. Schellens stelt dat de kritiek op het concept van ontwikkelingsamenwerking kadert in onze 'postmoderne tijd'. Dat zou betekenen dat er geen zekerheden meer zijn, en dat oude referentiekaders vervallen. Deze zijdelingse poging tot kultuurfilosofische duiding van de huidige crisis in de Derde Wereld-beweging brengt weinig zoden aan de dijk.

De laatste twee bijdragen zijn van Alan Fowler, ontwikkelingsdeskundige aan de universiteit van Sussex, en Jean Bossuyt, van het European Centre for Development Policy Management in Maastricht. Net als Melanie Schellens hebben beide auteurs een eerder 'reformistische' visie op de projectwerking. Fowler schetst vrij technisch de geschiedenis van de NGO-werking in het Noorden. Daarbij komen zowel hun achtergronden, hun middelen als hun politieke en economische belangen aan de beurt. De te snelle evolutie van de NGO's is volgens Bossuyt één van de voornaamste factoren van de huidige 'midlife crisis'. Toch zien beide auteurs in de jaren negentig een grote rol weggelegd voor de NGO's. Dat zou dan een zakelijker, professioneler partnership zijn, als onderdeel van een bredere strategie, namelijk "het opzetten van een door waarden gedreven (tertiaire) sector in de maatschappij" (Fowler). Of dit voldoende kan zijn om te komen tot eerdere Noord-Zuid verhoudingen is twijfelachtig.

Zeker is dat Student Aid met 'Het orkest van de Titanic' een zeer sterke bijdrage levert aan de discussie rond de zin van ontwikkelingsamenwerking. Dat het debat met dit boek wordt opgetrokken naar een hopelijk zeer brede studentenpopulatie is meer waard dan duizenden verkochte T-shirts.

Stef Jansen
Pieter Vandekerckhove

'Het orkest van de Titanic, Werken aan andere Noord-Zuidverhoudingen', uitgegeven door VUB Press en Student Aid, 216 blz, 295 frank. Verkrijgbaar aan alle Student-Aid-standjes en tijdens diverse manifestaties.

Nationale studiedag

Één van de nieuwe activiteiten die Student Aid dit jaar programmeert, is de nationale studiedag op woensdag 17 januari. Uitgangspunt daarbij zijn de teksten uit 'Het orkest van de Titanic'. Dit boek bundelt zeven bijdragen rond ontwikkelingsamenwerking, en vooral rond de problemen die daarmee verbonden zijn.

Het thema van de studiedag is "Werken aan andere Noord-Zuidverhoudingen. Toekomstperspektieven van de Vlaamse NGO's". Daarmee wordt meteen duidelijk in welke richting men wil werken. De NGO's worden aan de wortel in vraag gesteld: het is het concept ontwikkelingsamenwerking zelf dat men wil uitbannen. Welke ontwikkeling en welke samenwerking, dat is de vraag waarvoor deze studiedag zal gewerkt worden.

Konkreet zal die woensdag er als volgt uitzien: gedurende de voor- en de namiddag kunnen alle geïnteresseerden (studenten en niet-studenten) deelnemen aan een leesroepessie. Iedereen kan zich aansluiten bij een groep of zelf een leesgroep bij elkaar zoeken (15 à 25 mensen) en een plaats afspreken. De bedoeling is dat het boek 'Het orkest van de Titanic' besproken wordt vanuit een zelf gekozen invalshoek. Interessant is dat Student Aid gratis een aantal leesgroepbegeleiders ter beschikking stelt: ondermeer auteurs van bijdragen aan het boek, maar ook andere specialisten die op één of andere wijze te maken hebben met ontwikkelingsamenwerking. Momenteel zijn er al leesgroepen opgestart binnen VTK (sociale werkgroep), Landbouw (Liwo en Iaos), Pedagogie, Economika (Soweko), Agalev-studenten, Oxfam-Wereldwinkels, en nog enkele kringen. Er kunnen overigens nog altijd leesgroepen worden opgestart.

De resultaten, discussiepunten en vragen uit deze leesgroepen zullen dan 's avonds worden besproken op een debat-happening in aula Pieter De Somer waar iedereen welkom is.

(sj/pvdk)

Informatie: Student Aid, Sint Michielsstraat 6, tel. 28.45.82. Vragen naar Peter Wollaert.